

Podivná prosba

Názov: **Podivná prosba**

Autor textu a banneru: **Tesska (2015)**

Pairing: Harry/Draco

Varovanie: slash a sex

Upozornenie: mágia + vampirizmus :)

A/N: Jerardo – čítajte ako Cherardo a Chivirico – čítajte ako Čiviriko

1. kapitola – Ohlásená návšteva

Harry sledoval svoju vysmiate dcéru so spokojným výrazom v tvári ako ruka v ruke so svojim novopečeným manželom bežia chodníčkom k autu, sotva čo sa preobliekli zo svadobných šiat. Musel uznať, že jej to v ten deň veľmi pristalo.

Bola dokonca stokrát krajšia, než jej matka v ich svadobný deň. Ale to bolo tak dávno a od toho dňa sa toľko zmenilo. Obrúčka ho na prsteníku neomýňala už šesť rokov, čo sa s ním Ginny rozviedla.

Naposledy si vymenil s dcérou vrúcny, prajný pohľad a zamával im na rozlúčku. Dúfal, že si vybrala lepšie, než...

Ani si netrúfal domyslieť. Keby to nespravil, keby sa nebol oženil, dnes by predsa nebol otcom troch úžasných detí. Nie, ten deň rozhodne ľutovať nemôže.

Ak už chce niečo ľutovať, uvedomil si nostalgicky, tak všetko to, čo nestihol urobiť, povedať, vykonať a prežiť za tých päťdesiatjeden rokov svojho života.

Sledoval svoju dcéru, ktorá sa naklonila k Archiemu Longbottomovi a on k nej. Pobožkal ju s vášňou, ktorú mohol mladým iba závidieť.

Odrazu mu niekto vsunul ruku do dlane. Obzrel sa a pousmial. Jeho bývalá manželka vyzerala pôvabne. Oblečená v hodvábnych šatách svetlej mätovej farby s väčším výstrihom, ktorý odhaľoval bujné krivky plného poprsia, v páse previazanom uzučkým lesklým opaskom pôsobila ako letný prelud.

Gaštanové vlasy žiariace matným leskom v posledných lúčoch zapadajúceho slnka mala teraz už voľne rozpustené. V ušiach mala perlové náušnice, na ruke rovnaký náramok. Nechty zdobí nenápadný telový lak a pančušky boli také jemné, až to vyzeralo, ako keby mala holé nohy. Krémové sandálky s uzavretou špičkou a otvorenou pätou jej dodávali ten správny šmrnc.

„Je mi z toho smutno,“ šepla, keď i jej klesla mávajúca ruka k žensky oblému boku. „Posledné vtáča je z hniezda von. Ubehlo to veľmi rýchlo, Harry.“

Pritakal a jemne jej stisol ruku.

„Som rada, že som dala Oliverovi šancu. Byť sama v tom obrovskom dome... to by bolo nad moje sily,“ povzdychla si.

A čo mal povedať on? On bol vo svojom domci skutočne sám a teraz mal pocit, že tá samota naňho doľahne dvojnásobnou mierou.

„Ani sme nemali čas pohovárať sa,“ hlesla, keď sa otočili späť do záhrady a mierili k svadobným stanom, bielym, vysvieteným a ozdobeným kvetmi. Pod ich plátenými strieškami ešte vládla bujará zábava. „Ako sa máš?“

„Ide to,“ zamrmľal neochotne. On veru chuť na siahodlhý rozhovor nemal.

„Povedal ti James, že čakajú s Piper dieťa?“ opýtala sa a on prikývol. James sa ženil síce až po Alovi, ale v tomto ho predbehol.

„A viem aj to, že Al s Megan si konečne kúpili v Edinburgu byt podľa vlastných predstáv. Prajem im to. Mám pocit, že so svokrou veľmi nevychádza.“

Ginny sa uškrnula. „To sa o tebe povedať nikdy nedalo. Matka ťa milovala ako vlastného.“

„Hej a za to jej budem naveky vďačný.“ Zastavil sa neďaleko prvého zo stanov a pustil jej ruku. „Ja dnu nepôjdem, Gin.“

Zháčila sa. „Dúfala som, že si so mnou zatancuješ. Sľúbil si mi to,“ pripomenula mu vyčítavo.

Ach áno, napadlo ho, koľko toho už v živote nasľuboval. „Vieš ako nerád tancujem. Nejde mi to. V tomto mám obe nohy ľavé a nič sa na tom nezmenilo.“

„Nie si až taký zlý tanečník ako si myslíš. A hádam nechceš odísť bez toho, aby si sa rozlúčil s chlapcami?!“ ozvala sa s výčitkou v hlase.

„Nie, to rozhodne nie.“ Nechal sa napriek svojej vôli vtiahnuť do toho virvaru, hoci naň absolútne nemal náladu. Cítil ako sa ho zmocňuje nepríjemná melanchólia, sadá mu na dušu a zatína mu svoje ostré pazúry do srdca.

Všetci sa bavili, len on sa tu cítil navyše ako piate koleso na voze. Mal pocit, že sa dusí, hoci bol prakticky priamo na vzduchu.

Takže keď si splnil povinnosť, aby predsa len neostal za čudáka a rozlúčil sa nielen s deťmi, ale i so svojimi novými svatovcami, Nevillom a Hannah, konečne mohol bez najmenších výčítiek svedomia opustiť tú neutíchajúcu záhradnú slávnosť, ktorá sa konala kde inde, než vo Vydrom Svätom Drábe.

Svadby v záhradách Brlohu sa stali akousi tradíciou.

Odišiel so sakom prehodeným cez plece a s ukazovákam zaháknutým do jeho goliera. Odmiestnil sa.

ooo xxx ooo

Čakaj ma, prídem...

Ten hlas mu zaznel v hlave ako nechcená ozvena po úmornom dni. Ako gong, do ktorého ktosi prisilno udrel, len aby ho vytráпил.

A predsa si ho odmietol všímať. Nechcel veriť, nemohol. Nie po toľkom stratenom, premárnenom čase.

Godricova úžľabina bola ponorená v tme. Mlčky kráčal uličkou k svojmu domu. Obišiel sochu v strede námestia a na chvíľku sa pri nej zastavil. Vo svetle prútika a pouličných lúčov sa díval na tri veselé postavy.

Kedy naposledy sa takto usmieval on? Merlin vie... Tých príležitostí na radosť sa mu v poslednom čase naskytlo akosi žalostne málo.

Vrátil sa domov. Dom bol tmavý a tichý ako dnešná noc. Bola pokojná, teplá a na atramentovomodrom nebi nebolo ani mráčika. Rozsvietil v chodbe a konečne sa vyzul z čiernych kožených topánok, ktoré mu slúžili na podobné vzácne príležitosti už tri roky. Nikdy toho veľa nepotreboval.

Vošiel do kuchyne, otvoril chladničku, ktorá čuduj sa svete vôbec nezívala prázdnotou. Ak už si musel totiž nejako krátiť voľný čas, rád varil. A rád si vyberal. Z jedla. Takže tu mal pomerne slušný výber potravín, ale i fliaš dobre vychladených pív. A po jednom z nich práve siahol.

Otvoril ho, zavrel chladničku a doprial si pár dlhých dúškov ako keby mu to malo zachrániť holý život. Nahlas si odgrgol, otreľ si ústa chrbtom ruky a položil pivo na kuchynskú linku. Mala mramorovú dosku.

Odradu sa mu zježili vlasy na temene a on sa bleskovo zvrhol k oknu. Aj napriek tomu, že za ním nevidel nič, iba hmyz narážajúci do skla, ktorého iste zúbila i tá troška mdlého svetla, mal nepríjemný pocit, že sa naňho niekto díva.

Niekoť ukrytý v tieňoch noci.

Díva sa a sleduje každý jeho pohyb.

Harry potriasol hlavou. Bol vážne unavený. A potreboval sprchu. Súrne. Pivo nechal pivom a lenivým krokom sa odplížil na poschodie.

Odpúšťal si vodu, vyzliekol sa a veci nahádzal rovno do koša na prádlo. Odložil si okuliare na bielu poličku hneď vedľa potrieb na holenie a vliezol si pod prúdy teplej vody. Nevychutnával si ich však ako obvykle, keď prišiel z práce zmorený a špinavý, sem-tam s nejakým šrámom, ktorý si neskôr zacelil kúzlom *Episkey*.

Dnes sa správal ako robot. Konal mechanicky. Naučené úkony. Rýchlo a krátko. Ani sa kachličky s jemným svetlozeleným motívom nestihli orosiť.

Aaaach... niesol sa k nemu vzduchom tichý povzdych. Tichší než šelest jesenného lístia, keď sa vietor preháňa v korunách stromov.

Vyutieral sa do sucha a vkĺzol do pohodlných pyžamových nohavíc, ktoré dostal posledné Vianoce od Lily. Flanel bol potlačený väčšími červenými kockami s modrým a bielym pruhom, ktorý ich lemoval alebo ich delil. Natiahol na seba biele tričko, opláchol si tvár a utrel sa. Nasadil si okuliare opäť na nos a dal uschnúť použitý uterák.

Boli časy, keď ich občas prosto nechával zabudnuté váľať kade-tade. Boli časy, keď ho preto Ginny neraz hrešila.

Ale tie časy boli preč a jemu bolo takto dobre. Vzhľadom na okolnosti...

Vrátil sa do kuchyne po nedopité pivo a preniesol si ho do obývacej izby. Nezapol si telku, ani nerozsvietil svetlo. Iba si sadol do svojho obľúbeného vysedeného kresla a načúval tomu... všadeprítomnému tichu. A čakal, či sa ešte ozve.

Si unavený. Nemôžeš spať? Stále?

Harry iba zatvoril oči a s povzdychom si oprel hlavu o opierku svojho obľúbeného ušiaka. Ako dlho ho nepočul? Ako dlho ho ten hlas nemátať? Priveľmi dlho. A teraz to malo znamenať čo? Vrátil sa?! Po toľkom čase?

Pokrútil hlavou bez toho, aby mu vôbec odpovedal.

A potom mu pri dverách zazvonil zvonček. Akosi naliehavo.

Harry sa zdvihol, aby otvoril a predsa s rukou na kľučke sotva dýchal. Srdce mu búšilo v hrudi ako zvon, keď predsa len zvrtoľ kľučkou a vchodové dvere otvoril dokorán.

Nočný vzduch bol svieži ako vánok vetra počas horúceho letného dňa. A on takmer zalapal po dychu, keď sa tmavá postava k nemu otočila tvárou. Stál na samom okraji kruhu bodového svetla, ktoré osvetlilo vchod a prísne ho oddelilo od panujúcej temnej noci za ním.

„Nepozveš ma dnu, Harry?“

Ten istý hlas, ten istý človek.

A predsa... akoby to ani nebol on...

2. kapitola - Podivná prosba

Harry nemohol uveriť vlastným očiam, keď sa k nemu otočil tvárou. Pochopil to. Pochopil v mihu sekundy. A neprestal naňho zízať. Veľa nechýbalo, aby v nemom úžase neotvoril i ústa.

Nezmenil sa. Za celý ten čas, po všetky tie roky, čo sa nevideli sa Draco Malfoy absolútne nezmenil.

Stál na prahu jeho domu, v tom mdlom osvetlení bodového svetla a čelil mu. Keby ho Harry nebol tak dobre poznal, pokojne by mohol povedať – statočne. Lenže on ho poznal.

Na položenú otázku neodpovedal. Akoby vstrebával holú skutočnosť rovnako zanietene ako každú piad' jeho pergamenovo bledej pokožky. Stále rovnako príťažlivú, aká sa mu zdala kedysi. A takmer k nemu natiahol ruku, aby sa presvedčil, či sa po tie roky nejako zmenila.

Trvalo hádam celú večnosť, než sa znova v údive zadíval do šedých očí a až teraz zaznamenal neklamné známky únavy v tej tvári.

„Nepozveš ma dnu, Harry?“ Draco zopakoval svoju predchádzajúcu otázku. Ak sa v tej prvej skrývala nebadaná iskierka nádeje, teraz v nej horelo zúfalstvo.

Harry vedel, že bez pozvania nesmie prekročiť prah jeho domu a nemalo to nič spoločné s ich niekdajším nepriateľstvom, ani s ich škaredým rozchodom. Proste to bolo pravidlo, ktoré sa v jeho novom svete dodržiavalo a na druhej strane chránilo možné obeť.

Lenže on sa vonkoncom ani len vzdialene necítil byť nejakou obeťou. A už vôbec nepociťoval čo i len štipku strachu. Hoci by možno mal. Nie z neho, ale... v tomto prípade zo seba samého. Nemal poňatia, čo čakať od neho, nie to ešte od seba.

Ustúpil, držiac jeho pohľad v zajatí svojich očí.

Varovali a Draco v nich čítal ako v otvorenej knihe. Skús na mňa niečo a neručím za seba. Iba sa nad tým smutne pousmial.

Nie som tu preto, aby som ti ublížil, Harry.

„Poď ďalej, Draco,“ zamrmlal a Draco Malfoy konečne prekročil prah jeho domu. Plášť čierny ako samotná noc sa mu zavlnil okolo nôh ako temná rieka.

Nevravelo sa, že rozumný človek nikdy nevstúpi do tej istej rieky dvakrát? Prečo mu to napadlo práve teraz? Asi preto, lebo to súviselo s ním. Všetko v jeho živote súviselo s ním. Napokon, aj Harryho rozvod.

Harry zavrel dvere a nasledoval ho prekvapený, že muž zamieril priamo do jeho obývačky. Akoby tu bol častým návštevníkom a v dome sa vynikajúco vyznal. Malo ho to šokovať? Asi. Ale už dávno sa pri tomto mužovi naučil nielen ostražitosti, ale aj tomu, že si má na podobné prekvapenia zvyknúť. Hoci to sprvu šlo ťažko.

Draco zasvietil. „Nemám rád tmu,“ zamrmlal unavene a keď si sťahoval z pliec plášť, pohľadom zavadil o Harryho nedopité pivo. „Stále iba to ďatelinové? Niektoré zvyky sa nemenia, však?“

„To je charakter zvyku a niektoré zvyky je dobré dodržiavať,“ okomentoval to Harry s rukami vo vreckách svojho tenkého županu, ledbolo previazaného v páse opaskom. Postával neďaleko dvier, ako keby sa nevedel rozhodnúť, čo s týmto nečakaným hosťom.

„Nesadneš si?“ opýtal sa Draco, keď oňho znova zavadil pohľadom. Hodnotiacim.

A Harry mal veľmi silný dojem, že to, čo vidí sa mu nesmierne páči.

Vlastne... páčil sa i on jemu. Ako napokon vždy. Bol rovnako vysoký, štíhly a dokonale upravený. V namieru ušitom obleku. Len tá bledosť pokožky kombinovaná s únavou a ovisnutými kútikmi úst boli...

Čím vlastne boli? Svedectvom odlišného života-neživota? Trápením?

Čím to bolo, že naňho i po tých rokoch zapôsobil navlas rovnako? Akú to mal nad ním zhubnú moc, že po ňom Harry bezhlavo zatúžil už v tom prvom momente, keď ho uvidel stáť na prahu svojich dvier?

Kedysi poznal každý kúsoček toho bledého tela, ktoré sa pod ním slastne zvíjalo. Poznal by ho a pamätal by si ho i teraz, po toľkom čase?

„Dáš si niečo?“ opýtal sa zamračene, keď sa silou-mocou zbavoval trýznivých myšlienok na telo milenca orosené potom, ktoré tak rád zotieral vlastnými ústami i dlaňami.

Draco sa usadil na pohodlne vyzerajúcom sofa a roztvorenou dlaňou pohladil jeho zamatový poťah tmavošedej farby.

„Keby som povedal – teba – hádam, že by som sa asi nestretol s primeranou odozvou?“ Otázka i konštatovanie v jednom, no Harry tie slová potvrdil zatvrdeným pohľadom a mlčaním.

Iba čo prešiel k svojmu kreslu a usadil sa. „Prečo si prišiel? Hádam len nie zdvorilostná návšteva?“ Nemohol sa oprieť. Bol celý v strehu, hoci podvedome vedel, že mu vážne neprišiel skriviť ani vlas na hlave. No ak neprišiel kvôli tomu, tak prečo? Teraz?!

Harry cítil ako v ňom rastie napätie. A slizolinčan sa naňho iba díval. Díval sa uprene a intenzívne, pohľadom, ktorý mrazil i hrial zároveň. Nebol slepý, aby v ňom nezbadal miešať sa radosť so smútkom, únavu s nádejou a to všetko pod krídlami očividnej odovzdanosti, ktorú mal vpísanú nielen v tvári, ale i v držaní tela, vo vystupovaní, v pohyboch.

„Nie,“ prehovoril a jeho hlas znel Harryho ušiam ako tichý šelest lístia, „nie je to zdvorilostná návšteva.“

„Tak teda?“ dožadoval sa Harry odpovede.

„Ty a tvoje dôvody,“ zamrmlal posmešne, „nepočká to? Vieš, ja... chcel by som počuť ako sa máš. Ako sa ti darilo a tak.“

Harryho obočie vystúpilo nahor v spomalenom pohybe. „Na dôvodoch nie je nič zlé. Hlavne, ak sú opodstatnené. A priznám sa, že dôvod tvojej návštevy mi uniká. Možno je to tým, že som dnes vydával jedinú dcéru a som unavený, alebo je to možno šokom z tvojej návštevy. Nečakal som ťa.“

„Ale čakal. Viem, že áno. Možno som sa choval ako hajzel, ale veľmi dobre vieš, že som nikdy nepružil slovo, ktoré som ti dal.“

Harry tie slová nemohol poprieť. Aj keď by tak urobil aspoň na malú chvíľku celkom rád. Len z toho potešenia, aby mu ublížil. Zaslúžil by si to a merlin vedel, že áno. Lenže... ako sa tak naňho díval, nebol potrestaný práve dost?

Ak sa to teda trestom dalo nazvať.

„Máš všetko, čo si chcel, po čom si kedy túžil. Keby som ťa nebol opustil, neexistoval by James, Albus ani tvoja krásna dcéra,“ povedal a Harrymu sa vážne zdalo, že znel... ublížene. „Možno si Ginevru nemiloval ako by si si prial, ale dala ti viac, než som ti kedy mohol dať ja. Nechápeš to?“

Harry sa zamrvil a škaredo sa rozosmial. Bol to smiech plný trpkosti. Nebolo v ňom nič veselé a predsa si uvedomoval, že Draco Malfoy povedal pravdu.

„Až taký unavený, či zadubený nie som. To mi ver. Áno, mám krásne a zdravé deti, ktoré sa postavili na vlastné nohy, ale ja sám... nemám celkom nič. Nikdy predtým som sa necítil osamelejšie a mizernejšie ako v tejto chvíli, keď mi to tak malfoyovsky a okato pripomínaš! Hráš sa na mučeníka alebo dobrodinca? Ver mi, ani jedna z týchto úloh, ktoré si chceš prisvojiť ti nepristane. Ani jedna.“

„Neprišiel som sa hádať, Harry,“ povedal mdlým hlasom, ale pohľadom tvrdohlavo neuhol.

„A sme znova pritom. Dozviem sa konečne, prečo si tu?! Prišiel si sa pripomenúť? Trápiť ma? Alebo si si zmýlil oddelenie? Pretože ja na Oddelení pre reguláciu a kontrolu čarovných tvorov, zverov a bytosí nerobím, ako vieš. Mimochodom, nemám dojem, že ťa tam majú v evidencii.“

Draco až teraz uhol pohľadom. „Bol som mimo Anglicka. Myslel som si, že to tak bude dobre. Pre oboch. Ak ti dám voľnosť a čas, skôr na mňa zabudeš.“

„Tak prečo si sa mi kurva pripomínal?!“ vykrikol frustrrovane.

No Draco ostával pokojný a ešte aj ten jeho pokoj Harryho nepredstaviteľne štvál. „Pretože som sa nevedel zmieriť s myšlienkou, že som ťa stratil. Že ona sa ťa dotýka a že to môže robiť. Že na teba má proste právoplatný nárok.“

Odrazu Harry vstal. Pohľad mal tvrdý a nebol v ňom žiaden súcit. Dokonca sa v ňom na moment mihlo opovrhnutie.

„Neviem, prečo si prišiel, ale je neskoro. Na čokoľvek. Chod' preč a už sa nevracaj. Nepripomínaj sa mi a netlač sa mi do hlavy! Nechcem, aby si mi...“

„Prišiel som ťa o niečo poprosiť!“ zvolal Draco, len aby prerušil jeho nahnevany krik.
„Nevrátim sa niekam, kde ma nič nedrží a neodídem odtiaľto, kým mi nesľúbiš, že so mnou ostaneš, než...“

„Než čo? Nejak mi nezapína. Než čo, Draco?!“ Hnev v Harryho tvári vystriedal zmätok.

Blondiak sa na jeho pohovke nahrbil, sklonil hlavu i pohľad. Pôsobil oveľa staršie, než momentálne Harry. „Prišiel som ťa poprosiť o to, aby si mi pomohol.“

Harry mal chuť kričať zúfalstvom. Šlo to z neho ako z chlpacej deky. „A o čo, ak smiem vedieť?“

„Aby si bol pri mne, keď budem zomierať, Harry,“ hlas sa mu takmer zadržol, ale už nemohol prestať. Chcel to počuť a on sem prišiel iba z jediného dôvodu. Ak ho nepovie, Harry ho vyhodí a mal by na to plné právo.

Pozrel naňho a pokračoval: „Preto som tu. Prišiel som ťa poprosiť, aby si mi pomohol odísť z tohto sveta. Ak som v niečo dúfal, tak v to, že posledné, čo uvidím bude pohľad na tvoju tvár. Posledný pohľad na teba.“

Harry stratil reč. Pred očami sa mu zatmelo a mal dojem, že zle počul alebo rozumel. V hlave mu hučalo, ale možno to bola iba jeho vlastná spenená krv, ktorá mu dunela v ušiach. Nikdy v živote nepočul podivnejšiu prosbu.

A rozhodne ju nečakal práve od Draca Malfoya.

3. kapitola – Prekliata Kuba

Harrymu chvíľku trvalo, než prišiel k sebe. Striedavo otváral a zatváral ústa, celkom naprázdno, lebo akosi stratil reč. A toto sa mu veru často nestávalo. Napokon podišiel k oknu, aby ho otvoril a postavil sa pred neho, aby na seba nechal pôsobiť svieži nočný vzduch.

Iba zhlboka dýchal so zatvorenými očami a snažil sa pochopiť, k čomu tu vlastne pred pár sekundami došlo.

Než sa napokon ako-tak kľudnejší od toho okna neodvrátil priamo k nemu. Draco Malfoy sedel nehybne na svojom mieste a pozoroval ho akýmsi zmiereným pohľadom. Potvrdzoval ním svoje rozhodnutie, svoju žiadosť a očakával iba kladnú odpoveď.

„A to si vážne myslíš, že len tak prikývnem?“ opýtal sa Harry po dlhšej odmlke s výčitkou v hlase. „Pritancuješ si sem a vybalíš na mňa niečo také bez vysvetlenia?!“

„Nepritancoval som,“ odvetil s náznakom nepatrného úsmevu. „Len som si nemyslel, že o to vysvetlenie budeš stáť... po tom všetkom.“

Harry rozhodil rukami a zabodol doňho vyčítavý pohľad. „Nikdy som nebol za bezcitného chrapúňa! Ani len v práci nepraktikujem americké zásady – najprv strieľať a potom sa pýtať. Nikdy som sa k tebe nezachoval nefér a neurobím to ani teraz.“

Draco prikývol, ale zatváril sa obozretne. Zjavne s tým nerátal. Ale to mal, urobil chybu ak si myslel, že Harry sa nebude pýtať na nič. Lenže on sa pýtal. Väčšinou vždy. Bol zvedavý, ako keby to mal v génoch i v povahe aurora.

„Tak sa pýtaj. Sľubujem, že ti odpoviem na všetko,“ zamrmlal rezignovane a znova sa oprel. Mal pocit, že sa s ním točí celý svet, ale vedel, že to o chvíľku prejde. Už si z toho nič nerobil. Dokázal to zvládnuť. Cvičil to pár posledných mesiacov, aby sa naňho bezhlavo nevrhol skôr, než uzrie posledné svitania.

„Ako... ako si k tomu prišiel?“ Harry naňho ukázal ukazovákom a premeral tak vzdušnou mierkou celú jeho sediacu postavu. „Vyzeráš – ak dobre hádam - na tridsať. Čo sa stalo? Vravel si mi, že chceš cestovať, nie že sa chceš stať... týmto.“

Draco naňho pozrel spopod prižmúrených viečok. Nebolo v tom opovrhnutie, iba konštatovanie. Dúfal, že je to preňho dobré znamenie. Muselo byť.

„Tridsaťtri. Toľko som mal, keď sa to stalo,“ priznal ochotne. Tón hlasu vecný a neutrálny. „Máš pravdu, cestoval som. Veľa. A viac som i pil a utápal svoj žiaľ a zúfalstvo v alhokole. Vyskúšal som ruskú vodku, mexickú tequila, indický arak i japonské sake. Užíval som si dedičstvo po rodičoch, výhody nášho čarodejníckeho cestovania a striedal som milencov ako ponožky. Mal som araba, thajca, černoča, vyskúšal som dokonca bondáž i spanking a v Ázii i hairjob.“

Harry si schoval tvár do dlaní, hoci si túžil radšej zapchať uši, len aby sa toho ušetril. Ak toto patrilo k nejakému úvodu do tajov Dracovho života potom, čo Harryho odkopol, radšej by to oželel.

„No a potom som ho stretol. Bolo to tri dni po mojich narodeninách, ktoré som trávil na Kube. Volal sa Jerardo. Krásny opálený mulat so zelenými očami a tmavými vlasmi.“

Pri tej zmienke Harry na Draca skúmavo, takmer lútoštivo pozrel.

„Mal dvoch mladších bratov. Lazara a Rigoberta. Jeden z nich ma niečím omámil. V ich domci neďaleko mesta Chivirico som strávil asi týždeň, kde si ma podávali ako obľúbenú hračku, jeden po druhom alebo všetci traja naraz. Než som ako-tak neprecitol a neodplížil sa do lesa. Chcel som tam ukrytý počkať, než to omámenie aspoň trochu prejde. Zamýšľal som odmiestniť sa bez toho, aby som sa cestou rozštiepil, ale on ma našiel. Jerardo ma vypátral rýchlejšie, než by to spravil dobre vycvičený stopársky pes. Dovliekol ma nazad, aby ma celú noc preťahoval a nad ránom ma konečne premenil. Kým ja som počas tej... premeny trpel ako pes, on mi opisoval, aké to bude úžasné, že s ním ostanem. Chcel ma tak veľmi, že sa o

mňa s bratmi prestal napokon deliť. Nenávidel som ho a nenávidel som seba za svoju ľahkovážnosť, na ktorú som doplatil. Prekročil som hranice a už nebolo návratu späť.“

Harrymu miestami sťahovalo žalúdok. Vždy si tie premeny predstavoval tak nejako inak, hoci vedel, že zväčša išlo o násilné akty, málokedy si ich spájal so sexuálnymi orgiami. Asi kvôli skúsenostiam z praxe. Buď boli anglický upíri džentlmeni, alebo to upírstvo malo zhubný vplyv na ich libido.

„Sprvu som nevedel, čo robiť. Chcel ma učiť loviť, ale ja som sa nedokázal prinútiť zabiť človeka. Keď som s ním odmietol i spávať, rozčúlil som ho. A nepomohlo ani to, že som chcel odísť. Zničil som ich jedného po druhom. Najprv som skončil s najmladším, Rigobertom. Bol to úchylný kretén, ktorý pásol po chlapoch. Ten skončil najhoršie. Udal som ho tamojším aurorom, ktorý ho prichytili v tom najlepšom. Bol odsúdený na smrť, ale počul som, že si ho predtým pekne podali ostatní väzni. Lazaro skončil na starom cintoríne po prenasledovaní fanatickými dedinčanmi. Prebodli mu srdce dreveným kolom. A do istoty mu odťali hlavu a telo spálili na hranici.“

„A Jerardo?“ Harry ho prvý raz v rozprávaní prerušil. Potajme dúfal, že ani jeho nestretlo nič pekné. Ak už pre nič iné, tak preto, lebo to bol on, kto Draca premenil. Bol to on, kto ho pripravil o ľudský život, hoci si zjavne vo svojom prekrútenom myslení naivne namýšľal, že mu dáva niečo viac, niečo cennejšie, než smrteľnú obyčajnosť a nezáživnú všednosť.

„Omámil som ho jedom alakrana, teda škorpióna. Vyzliekol do naha a spútal. A počkal som na východ slnka. Vedel som, že sa nedávno nasýtil, takže som predpokladal, že jeho smrť nebude bez bolesti,“ priznal. „Mal som pravdu. Slnko ho spálilo na uhoľ a z toho ostal po chvíli iba prach.“

Harry vstal z kresla a nervózne sa prechádzal hore-dolu po miestnosti. Nech sa na to jeho rozprávanie, či skôr svedčenie díval z ktoréhokoľvek uhla pohľadu, nemohol ho za to odsúdiť ani keby chcel. Ani ako človek, ani ako bývalý milenec, ani ako auror. Sám totiž najlepšie vedel, že upíri bývali vo svojom výbere nekompromisní a tí najhorší lovci, akí kedy sa po zemi túlili.

„Po tomto som Kubu konečne opustil. A skúšal... žiť. Ale toto sa životom nazvať nedá, Harry, ani pri najlepšej vôli. Je to peklo a zažívam ho už celých sedemnást rokov,“ zamrmľal. „Pozri sa na seba. Zatiaľ, čo ty si dozrel, máš jemné vejáriky vrások okolo očí i úst, moja pleť je hladká a bez zmeny. Je ako kremeň. Nemenná, nestarnúca. Ani srdce mi viac nebije v hrudi. Krv, čo mi prúdi žilami viac nie je moja, nie je teplá, nie je voňavá. Môj jedálniček nezapíňa bažant na víne, iba bažant. Žiadne creme-brueleeé, nijaké čokoládové dezerty. Jedine krv mi je všetkým. Obživou i dezertom. Je to nechutné a mne samému je už len z tej predstavy na grc. Nestojím o taký život.“

Harry zastal a otočil sa k nemu čelom. Až teraz k nemu podišiel bližšie. Oveľa bližšie. Dokonca si sadol vedľa neho na pohovku a po krátkom zaváhaní k nemu natiahol ruku. Prstami jemne

odhrnul zatúlaný prameň vlasov, ktorý mu padol do čela a pobadal ako sa mu zachveli nozdry, keď sa jeho zápästie ocitlo blízúčko jeho nosa.

Draco si oblízol jazykom suché pery a Harry vtedy zazrel jeho tesáky, ktoré sa vysunuli. Ostré špičáky, smrteľné a skazonosné a napriek tomu sa nezachvel zdesením.

„Čo tvoj magický potenciál?“ opýtal sa, keď stiahol ruku späť.

Draco naňho znavené pozrel. „Myslel som, že si to už preskúmal. Cítil som na sebe tvoju mágiu.“

„Len som si overoval, či dobre vidím. Neslidel som.“

Pousmial sa. „Tak sled' teraz, ale musí ti byť jasné, že nič nenájdeš.“

Harry to s jeho dovolením urobil a musel pripustiť, že sa Draco nemýli. Jeho magické jadro bolo dávno vyhasnuté.

Povzdychol si. Vôbec netušil, čo robiť, nie to ešte ako sa k tomu vyjadriť. Na jednej strane Draca chápal, ale na tej druhej...

Bolo ľahšie nenávidieť ho celé roky, keď nepoznal pravú príčinu jeho odmietnutia a ich rozchodu. Bolo by pomerne ľahké nenávidieť ho teraz i preto, keď mu porozprával o svojom prehýrenom živote, keď sa rozišli. Bolelo to. Ale Draco to robil iba preto, aby naňho zabudol. I keď si podľa Harryho vybral trošku hlúpy spôsob.

Dobre, tak nie trošku, ale mimoriadne hlúpy, hraničiaci s prvotriednou idiociou. Svojím spôsobom trpeli obaja a predsa každý inak.

„Pomôžeš mi?“

Tichý chrapľavý hlas prebral Harryho zo zamyslenia. V sede sa trochu naklonil, spojil medzi rozťahnutými kolenami ruky a povzdychol si.

„Ja... neviem. Skutočne neviem. Ako si to vôbec predstavuješ? Prídeš po tých rokoch a vybalíš to na mňa ako samozrejmosť,“ vstal z pohovky a vošiel si prstami do vlasov. „A ešte k tomu takú vec!“

Bola preňho znesiteľnejšia predstava, že si žije na vysokej nohe niekde ďaleko od neho, ale myšlienka na to, že by mu mal pomôcť zísť z tohto sveta? Toto jediné ho na smrť vydesilo!

„Potrebujem čas na premyslenie,“ povedal napokon.

„Lenže ten ja nemám. Som smädný a unavený, Harry. Nezasýtil som sa viac, než dva týždne. Chcel som, aby to dlho netrvalo. A pozri sa, za oknami už pomaly svitá.“

„Ja nemôžem!“ zvolal Harry, v zelených očiach sa proti jeho vôli ukázali zadržované slzy.

„Prídeš sem po tých rokoch a čakáš, že ti bez mrknutia oka ochotne príbehnem na pomoc v

takej... veci?! Musel si zošalieť! Nedokážem sa za pár sekúnd vyrovnáť s myšlienkou, že ťa stratím po druhý raz a to definitívne!“

Draco unavene prikývol. „Čo teda navrhuješ?“ Ak už nič iné, Harryho slová ho zahriali pri srdci, ktoré prestalo biť pred rokmi. Keď sem mieril, čakal všetko, len nie odpustenie a prejav náklonnosti, či pochopenia. A predsa sa mu toho dostalo.

„Rozhodne chcem čas,“ povedal Harry, rozhodnutý trvať na svojom.

„Dobre, ale ako vidíš, meliem z posledného. Na lov už nemám síl a veľmi nerád by som sa vrhol na teba.“

Harry si chrptom ruky otreľ zatúlanú slzu. „Niečo vymyslíme. Daj mi minútku.“

Draco prikývol. Ak sa teda ten nepatrný pohyb prikývnutím dal nazvať. Skutočne musel byť na pokraji síl a Harry musel konať.

Veľa času im neostávalo.

4. kapitola - Krv ako čokoláda

Harry sa zadíval k oknu, za ktorým sa nad horizontom zelených vrcholkov stromov, tenkých ako špička ihly vyhuplo slnko a sfarbilo oblohu šafránovými odtieňmi, meniacimi sa do pomarančových a žltých odtieňov.

Nemohol čakať, ale akosi nedokázal vysloviť to, čo mu práve napadlo. Ponúknuť sa niekomu a stať sa súčasťou jeho stravy? Nebolo to práve kóšer.

„Vravíš, že na lov nemáš síl a ja ti verím, ale možno by som mohol niečo chytiť ja,“ navrhol, stále zvažujúc tú jednu možnosť, ktorá sa mu usadila v hlave. „Veverica, potkan, hrdlička alebo...“

Draco ho zastavil pobaveným smiechom. „Prepáč, ale nie som až taký zúfalý, aby som nevedel odolať špinavému potkanovi. Okrem toho, menované zvieratá sú malé a nezasýtím sa z nich ako potrebujem.“

Harry prikývol, hrýzol si spodnú peru. „A napriek tomu si ľudskú krv ešte neochutnal?“

Draco sa zatváril rozpačito. „Nie tak celkom. Pil som... pri procese premeny z Jerarda. Ale vtedy som bol totálne mimo.“

Na moment sa medzi nimi rozhostilo ticho a Dracovi vôbec neprišlo nepríjemné. Bolo skôr upokojujúce.

Harryho nasledujúca otázka ho zaskočila. „Bolí to?“

„Ja...“ normálne sa zasekol a iba naňho sprvu nechápavo zílal, než odvetil: „Vlastne neviem. Medveď alebo vlk ti na takú otázku sotva odpovie.“

Harry sa napriek všetkému uškrnul. „Keby som ti navrhol, aby si sa napil zo mňa?“

Draco spozornel. „Piť z teba?“ opýtal sa ako v mrákotách. Nie, že by mu to neprišlo na um. Nie, že by ho jeho krv nevábila ako ten najluxusnejší parfum.

Harry prikývol. „Vedel by si prestať?“

Draco sa zamračil a uhol pohľadom. Zneistel. A netušil, čo mu povedať, lebo to sám nevedel. „Nie som si istý, hoci som na svojom sebaovládaní neraz pracoval.“

Harrymu sa tie úprimné slová rátali viac, než čokoľvek iné. Vedel, že ho premeniť nemôže len tak, takže sa nebál ponúknuť mu trochu tej svojej krvi. Horšie by bolo, keby sa Draco neovládol a zašiel by pridáleko.

Z praxe toho vedel dosť a aurorskú teóriu mal v malíčku. Poznal všetky možné riziká, ale jeho sa týkalo len jedno. Dracov život a jeho momentálne predĺženie. Myšlienka na to, že by sa s ním mal rozlúčiť a navždy ho vymazať zo svojho života bola neprijateľná.

Skôr by sa zmieril s nejakou prírodnou katastrofou ako s týmto.

„Ako... ako to prebieha? Č-čo sa bude diať? Teda, okrem toho, že zo mňa vysaješ trochu krvi, pochopiteľne?“

Draco neodpovedal. Iba naňho civel a pomaly mu dochádzalo, že ten návrh evidentne myslí vážne.

„Harry, ja si tvoju ponuku vážim, ale asi sa neprinútim ublížiť t...“

„Neprišiel si s tým ty. Tvoj návrh som počul a nepáči sa mi. Nie teraz, keď si to vážne potrebujem nechať prejsť hlavou. Jasnou a nie unavenou. Ak si čakal, že prídeš a ja ti bez všetkého vyhoviem, pekne si sa splietol, Draco. Si slabý na to, aby si lovil a jediná možnosť, navyše jediná očividne dostupná, som ja.“

Draco sa roztrasene nadýchol. Takmer mohol cítiť ako ho tá teplá a voňavá tekutina kolujúca Harryho žilami volá. Láka ho a spieva mu, mámi mu zmysly.

Rád by súhlasil, ovšem, vedel by prestať v tej správnej chvíli? Vedel by sa od neho odtrhnúť? A keď už bol pri tom, dokázal by vôbec zahryznúť do jeho opáleného hrdla a ochutnať ho?

Ako upír po jeho krvi doslova bažil a prahol, ale ako niekto, kto ho stále miloval...

Draco mal chuť zaškrípať zubami. Bolo to horšie ako Sofiina voľba.

Strhol sa, keď ho Harry vzal za ruku a zadíval sa mu do očí. „Urob to.“

„Čo ak nedokážem prestať?“

„Verím ti.“

Draco naprázdno prehltol. Hrdlo ho páliło, akoby mu doň niekto vylial žeravé olovo. Cítil ako sa mu vysúvajú tesáky a bodajú ho ako ostré ihly do pier, kým držal ústa zomknuté v tenkej, prísnej linke.

„Urob to,“ zašepkal Harry znova.

Draco sa k nemu naklonil. Položil mu ruky na plecía a palcom i očami poláskal krivku hrdla. Presne vedel, ktoré bolo jeho obľúbené miesto, kde ho rád bozkával a kde mu neraz škodoradostne zanechal cucflek.

Čo mu tam zanechá dnes? Dve diery po svojich očných zuboch? Značku svojho prekliatia?

Uvedomoval si, že Harry bol vážne jeho jedinou možnosťou. Akosi nerátal s tým, že od neho bude chcieť niečo také relevantné ako čas. Dúfal, že to prebehne rýchlo. Mal svoj starostlivo vymyslený a zosnovaný plán ako ukončiť ten podaromný život, ktorý viac životom nazývať nechcel.

A mýlil sa.

Naklonil sa k nemu ešte viac. Až tak, že sa svojím špicatým nosom dotkol jeho krku. Ovoňal ho a blažene privrel oči. Harry voňal. Vždy mu príjemne voňal, ale teraz sa mu videl priam neodolateľný.

„Verím ti,“ šepol znova tmavovlasý čarodejník dôverčivo.

Ako inak. Bol chrabromilčan, ochotný riskovať. Ale mohol skutočne veriť jemu a v niečom takomto ošemetnom, keď si ani Draco nebol istý sám sebou? Bol to krok do prázdna a len merlin vedel, ako to dopadne.

Spomedzi pier sa vystrčila špička ružového jazyka, aby dychtivo poláskala krvou pulzujúcu tepnu. Harryho horúca pokožka bola hebká a príjemná, a zároveň na tomto citlivom mieste tenká a zraniteľná.

Draco cítil ako mu položil ruky na pás a pritiahol ho k sebe bližšie. Naklonil hlavu viac na stranu a znova ho povzbudil slovami.

Plavovlasý slizolinčan sa z toho vypätia celý roztriasol. Uvedomoval si predovšetkým zodpovednosť, ktorú doňho Harry vložil tak naivne spolu s dôverou. Roztvoril ústa, prisal sa mu na krk a jeho zuby preťali tenkú pokožku. Neomylne sa vnorili do tepny a Draco sa prvý raz po dlhej dobe napil ľudskej krvi.

Neunikol mu Harryho tichý bolestný ston, ale ani spokojný, odovzdaný povzdych, ktorý ho nasledoval. Vo vlasoch na temene ucítil jeho prsty, ale nevošiel mu do nich preto, aby ho od seba nasilu odtrhol.

A Draco pil. Hltavo, lačne a nenásytne, až sa mu točila hlava. Mysel' mu obalila príjemná, sladká cukrová vata, ktorá zabrzdila všetky myšlienky. Akoby sa ocitol v hmle hustej a bielej ako mlieko, a predsa ho to nijako netrápilo.

Tá krv bola teplá a sladká ako čokoláda. Pil a čím viac pil, tým mal dojem, že jej nikdy nebude mať dosť. Sladká a voňavá, rozlievala sa mu v ústach a oživovala mu telo mučené niekoľkodňovým pôstom.

Sotva si uvedomil, že má stoporený penis, a že ten Harryho ho tlačí do brucha a...

Vtedy sa zarazil.

Harry!

V mysli mu blikli ako na výstrahu jeho slová – *Verím ti.*

Prestal sať.

Harry mu v náručí znova zastonal. Celkom ochabnutý, vyzeral, že zadriemal. Dracov zrak dopadol na dve okrúhle otvory po svojich zuboch, na zožyzdený krk po jeho pažravom útoku a zahanbil sa. Sklonil sa k nemu znova a hoci mal neprekonateľnú chuť ochutnať z neho ešte trochu, nespravil to a napriek všetkému tomu pokúšeniu odolal.

Miesto toho postihnuté miesto láskal jazykom dovtedy, než sa rany na krku nezacelili. Vedel, že nezmiznú, ale aspoň zabránil svojimi schopnosťami k tomu, aby sa hojili pomalšie.

Harry sa neprebral. S narastajúcou nervozitou mu skúsil hmatom pulz. Bol slabší, ale pravidelný. Takže Harry naozaj zadriemal. Pousmial sa.

Jeho myseľ krištáľovo čistá a jasná, jeho telo plné sily. Aký to rozdiel oproti zvieracej krvi.

Vstal z pohovky a vzal Harryho opatrne do náručia. Pripadal mu ľahký ako pierko. Vyniesol ho na poschodie do jeho spálne a zatiahol závesy. Keď ho uložil do postele a dôkladne prikryl, bol pozaťahovať závesy v celom dome.

Ostal. Nechcel len tak zmiznúť. Nie teraz a nie po tomto. Sadol si do kresla naproti Harryho posteli a konečne sa rozhodol uľaviť svojej erekcii. Už len pohľad na milovaného muža a to, čo preňho práve podstúpil mu stačilo k tomu, aby vyvrcholil.

Ako rád by potešil i jeho. Hoci aj teraz v spánku. Ale po tom všetkom? Cítil sa špinavý a nehodný dotknúť sa ho takýmto spôsobom. Nie po tom, čo vyskúšal a koľko milencov vystriedal. Nie bez...

Nie bez Harryho výslovného dovolenia.

Privrel oči, keď si spomenul na Harryho neskrývaný údiv, keď mu o svojom živote rozprával. Síce ho za to neodsúdil, ale ani mu to neschvaľoval. Taký slepý, alebo naivný určite nebol.

Harry ležiaci v posteli si povzdychol a pretočil sa na bok.

Draco vedel, že bude spať. Možno dlhšie, než by si prial. Už bol beztak poriadne unavený a po tej svadbe sa mu ani nemohol čudovať. Jeho návšteva ho evidentne dorazila.

Na moment opustil jeho spálňu. Prechádzal sa po jeho dome, prezeral si rodinné fotky i albumy. Než sa napokon nevrátil späť, ale už nezaujal kreslo, ale druhú polovicu manželskej postele. Ľahol si vedľa neho a s malým úsmevom na tvári ho mlčky pozoroval.

5. kapitola - Prebudenie

Prebúdza sa pomaly a lenivo. Ani sa nenamáhal rozlepiť oči. Iba si chvíľu hovel v posteli a počúval šumenie letného dažďa. I takto vedel rozoznať, že iba jemne mrholí. Popravde, nechcelo sa mu vstať a nechcelo sa mu vystrčiť nos z tejto izby.

A potom si spomenul na to skoré ráno a dvihol ruku, aby si prstami skúmavo prehmatol krk. Dve okrúhle jamky našiel na prvý šup. Boli stále tam, kde sa doňho zahryzli Dracove tesáky.

„Bolelo to?“

Harry si ako prvé uvedomil, že i Draco je stále tam. Prevalil sa v posteli a siahol po okuliaroch, ktoré mu podal. Nasadil si ich na nos a zadíval sa do jeho tváre.

Už nevyzeral tak zle ako keď sem prišiel. Aj kruhy pod očami sa stratili. Len tá bledosť pokožky ostávala stále rovnaká.

„Definuj bolesť,“ zamrmlal zadumane, ale Draco naňho len mlčky a teraz i previnilo zízal.

„Nie, nebolelo to,“ prinútil sa odpovedať, ale nezdalo sa, že by ho jeho slová presvedčili, tak dodal: „Nebolo to práve... príjemné, spočiatku. Ale potom som...“ a myslou sa mu premietla celá škála pocitov, ktorá ho zaplavila ako lavína a zmietla ho z nôh. A v hlave mu utkvelo jedno. Jeho kolosálna erekcia, ktorá sa nechtiac dostavila ako dôsledok toho celého nápadu.

No a potom prišla tma. Hlboká, upokojujúca, toľko potrebná.

„Čo sa stalo potom?“

Draco si sadol konča jeho postele. „Neviem presne. Nie som si istý, ale asi som ťa definitívne odrovnal tou trochou odčerpanej krvi. Bol si unavený a... Popravde? Sakramentsky si ma vyľakal. Báľ som sa, že som predsa len prekročil stanovenú hranicu.“

Lenže Harry si z toho zjavne nič nerobil. Iba sa totálne ľahkovážne pousmial a povedal, že mu vážne veril.

Harry si napravil vankúš a pohodlne sa oňho oprel.

„Pripravil som ti niečo pod zub. Dáš si?“

Harry udivene nadvihol obočie a dovolil mu, aby ho obslúžil. Priamo pred ním pristál drevený podnos s krémovou polievkou.

„Ty si varil?“ spýtal sa totálne vyvedený z miery, ale Draco ho rýchlo vyviedol z omylu.

„Objednal. Nevaril som už roky. A vieš, že jediné, na čo som mal talent boli elixíry. V kuchyni som bol absolútne nepoužiteľný.“

Harry sa uškrnul a nabral si na lyžicu prvé sústo. Tekvicová polievka bola lahodná. Ten výber mu musel uznať.

A tiež si spomenul, že v kuchyni sa vážne zvrátil iba on. Raz mu Draco celkom spontánne a dobrovoľne ponúkol síce svoju pomoc, ale pečenie čokoládového koláča skončilo totálnym fiaskom, lebo prihorel a roztopená čokoláda, ktorá mala slúžiť ako poleva skončila pre zmenu na Dracovi a potom vlastne i na Harrym, keď si ho vzal priamo na kuchynskom stole.

„Máš pekný dom. Žil si po rozvode so svojou ex sám?“

Harryho obočie už druhý raz krátko po sebe vyskočilo nahor. Čo to malo byť? Prieskum jeho súkromného života?

Vedel, že mu nemusí odpovedať. Draco nemal právo pýtať sa, nie po tom, čo sa rozišli. Mohlo mu to byť srdečne jedno a Harrymu mohlo byť tak isto ukradnuté, že ho to vôbec zaujíma. Mohol ho nechať vymáčať vo vlastnej šťave a zaplaviť ho tými najpikantnejšími historkami, ktoré by nevymyslel ani legendárny markíz de Sade, alebo nejaký autor červenej knižnice.

Pravdou bolo, že po Dracovi a po Ginny nebol nikto iný. Nie, že by nemohol, on nechcel. A to bol sakra veľký rozdiel.

Keď mu napadlo, čo mu za životný príbeh porozprával Draco, musel uznať, že sa chovali diametrálne odlišne.

„Asi... asi som sa nemal pýtať,“ prerušil jeho myšlienkové pochody skôr, než stihol vôbec niečo povedať. „Viem, že na to nemám žiadne právo.“

Odkošľal si a vstal z toho kúska postele, kde pri jeho nohách krčil. „Pozatahoval som v celom dome závesy,“ informoval ho a zároveň bleskovo zmenil tému. „Aby som sa tu mohol voľne pohybovať. Nechcel som odísť, než sa nepresvedčím, že si v poriadku.“

Harry prikývol, stále chlípajúc polievku. „Milé od teba.“

Draco tiež prikývol a máličko sa zamračil. „Už-už si premýšľal, čo s tým?“

Harry si otrel ústa opakom ruky a prehltol. „Cez noc? Keď som spal a pomaly o sebe nevedel?“

„Jasné, mohlo mi to dôjsť. Prepáč, ale...“

„Keď som vravel, že potrebujem čas,“ začal, keď ho prerušil, „nehovoril som o minútach, alebo hodinách, Draco. Vážne si to potrebujem nechať prejsť hlavou.“

Tentoraz blondiak neprikývol. Úkosom naňho pozrel. Vlastne sa zdalo, že sa mu vážne čuduje. „Vieš, ja... vážne to nechápem. Trochu som asi dúfal, že keď zisitiš, čím som sa stal, sám mi to navrhneš. Lenže ty si vždy dokázal prekvapiť, tak vlastne neviem, čomu sa divím.“

Harry si vložil do úst poslednú lyžicu, odsunul podnos bokom a vstal. Podišiel k nemu. Vlastne si k nemu stal čelom a s tichým povzdychom položil dlaň na jeho líce. Len na krátko, lebo tá dlaň sa vedno s prstami i zelenými očami pustila do svojho vlastného pátrania.

Overil si hladkosť líc, ostrosť brady a palcom prešiel po krivke úst. Tie sa ako na povel pootvorili a odhali dva rady snehobielych zubov. Skĺzli na plecía a po ramenách k rukách. Mal ich studené, ale nie tým nepríjemným spôsobom.

Bez ďalšieho zaváhania ho objal okolo pása a hlavu si položil na jeho plece. Predsa len, Draco ho odjakživa o pár mizivých centimetrov prevyšoval.

„Si blázon, Draco Malfoy. Vždy si bol. Vždy si ma podceňoval. To ti ešte nedošlo? Ale nech. Vážne potrebujem čas a ty mi ho dáš! Zariad' si to ako chceš, ale neopováž sa urobiť nejakú hlúposť na vlastnú päsť, lebo ja si ťa nájdem i v pekle a potom si to škaredo odskáčeš, rozumel si?“

Draco ho objal. Mocnejšie, než plánoval, ale to objatie bolo také nečakané! A nečakane príjemné. Mať ho znova vo svojom náručí po svojom čase a nechať sa ním objímať bolo niečo nepredstaviteľné.

Vážne ho podceňoval. Keď sa sem po dlhom rozhodovaní predsa len odvážil, rátal s opovrhnutím, odmietnutím, prudkou, ohnivou hádkou, lebo tú by po toľkom čase očakával, spolu s výčitkami, ktoré mu pokojne mohol chrstnúť chrabromilčan do tváre a on by mu nič z toho nevyčítal.

Nepočítal však s tým, že od neho bude žiadať viac času? K čomu to bolo dobré? Ale nech je ako chce. Dá mu ho. Dal by mu čokoľvek, o čo by si zažiadal. Nie preto, lebo chcel od neho pomoc. Ale preto, lebo ho miloval. Celý ten čas ho neprestal milovať.

A keď ho teraz objímal a drvil svojou nemalou silou, akoby sa mu to snažil týmto nemým gestom bezmocne naznačiť.

„Dám ti ten čas. To je to najmenej, čo môžem.“

Harry sa odtiahol a prikývol. „Ostaneš?“

Lenže Draco odmietol. „Nemôžem. Nechcem, aby sa niekto o mojej existencii dozvedel. Okrem toho, kým si spal, asi päťkrát ti zvonil telefón a raz sa s tebou skúšal spojiť krbom tvoj mladší syn. Ver mi, bude to tak lepšie.“

Harry sa zatváril skepticky.

„Sľubujem, že nevyvediem žiadnu hlúposť. A nechal som ti svoju adresu. Zdržiavam sa len na tom jednom mieste. Nájdeš ma tam. Prisahám.“ Kývol hlavou k jeho nočnému stolíku, kde sa skvela biela kartička s jeho adresou.

Podišiel k nemu a vzal si ju do ruky, aby ju preletel pohľadom. Spokojne prikývol a položil ju nazad.

„Pôjdem. Už sa zvečerilo a ja... ešte nie som dostatočne sýty.“

„Ako chceš, odprevadím ťa,“ ponúkol sa a keď sa za ním díval, prepadli ho totálne rozporuplné pocity. Na jednej strane si chcel zachovať zdravý odstup, na tej druhej ho chcel čapnúť za golier pláštá, pritiahnúť k sebe a aspoň ho pobožkať. Lebo po tom práve túžil najväčšmi.

A možno by to bol urobil skôr, než Draco vykročil do noci, keby sa znova neozvalo to protivné zvonenie, ktoré prichádzalo od krbu a signalizovalo prichádzajúci hovor. Takže nech už zamýšľal urobiť čokoľvek, Draco mu len kývol na pozdrav a po chvíli sa stratil v tmavej noci.

Harry prižmúril oči a zatresol za ním dvere. Kiež by prestalo i to hučanie v krbu. Lenže toto pranie sa mu rozhodne nevyplnilo.

6. kapitola – Osamelý

Sedel zahrabaný v práci. Aspoň to mu ako-tak pomáhalo nielen nezbláznit' sa túžbou po bývalom milencovi, ktorý bol azda príťažlivejší, než kedykoľvek predtým. I keď to bolo hádam nemožné, lebo si nespomínal na moment, keby by i predtým nechcel strhať šaty z toho bledého a štíhleho tela, ktoré ho tak vábilo.

Keď Draco odišiel po tom, čo mu dal pred rokmi košom, Harry nezapochyboval, že sa ho slizolinčan jednoducho presýtil a má ho dosť. Ako sa mohol tak mýliť?

Uvedomoval si však, že aj keď to Draco vtedy urobil z celkom nezištných dôvodov a nesebecky uprednostnil Harryho tajné sny, jeho vinu to nezmenšovalo. A predsa mu bol ochotný odpustiť a zabudnúť.

Sotva túžil po tom, počuť tie pravé dôvody, keď sa v ňom dvihla vlna divokej túžby a šialená chuť strhnúť si ho do náručia a pomilovať azda hneď na prahu otvorených dverí domu. Len keby ho nezastavilo podvedomie svojím dvihnutým varovným prstom.

Stále nemohol uveriť tomu, že sa z jeho Draca stal nočný démon. Predátor prahnúci po krvi. Či už ľudskej alebo tej zvieracej, bolo to jedno.

Od jeho nečakaného návratu sa nevideli celé tri dni. Áno, musel pracovať, ale hlavným dôvodom bol čas, o ktorý Draca žiadal. Potreboval si to všetko nechať prejsť hlavou a najmä vyrovnáť sa s myšlienkou na to, že Draco je upír. Na tomto žiaľ nedokázal zmeniť nič, ale na tom druhom...

Pokrútil hlavou a pretrel si tvár rukami. Draco ho vážne žiadal o pomoc pri niečom takom bizarnom? Ako si vôbec mohol myslieť, že bude schopný prizerať sa jeho koncu?

„Musel sa zbláznit!“ vydýchol užasnuto, neschopný zbaviť sa toho pocitu zakaždým, keď na to pomyslel.

Načialhol sa po telefóne a zazvonil svojej sekretárke. „Melody?“

V telefóne sa ozval príjemný ženský hlas. „Áno, šéfe?“

„Poprosím kávu. S mliekom a cukrom.“

„Hneď to bude a mimochodom, je tu James s tým spisom. Môžem ho poslať dnu?“

„Samozrejme,“ povedal a zložil.

Hneď na to sa otvorili dvere jeho kancelárie a dnu vstúpil jeho najstarší synátor, ktorý sa pracovne rozhodol kráčať v jeho šľapajách a Harry musel uznať, že si vôbec nevedie zle.

„Čau tati, tu sú tie spisy i keď je mi stále záhadou, prečo odrazu taký záujem. Najmä keď je v uliciach relatívny pokoj,“ pozdravil ho a obsadil jednu zo stoličiek pri jeho stole.

Harry sa naňho zaďíval s malým úsmevom. Občas mu James pripomínal jeho samého, občas Siriusa, po ktorom mal svoje druhé meno.

Pravdou bolo, že bol famóznou osobnosťou. Trošku prchkou, trošku temperamentnou, ale na druhej strane bol duchaplný, výborný nielen v čarovaní, ale i v stratégii a na rozdiel od Harryho mu nikdy nerobili elixíry ani ten najmenší problém.

Vedel, že to u aurorov dotiahne jedného dňa možno ďalej, než on a kam až siahali jeho skromné ambície.

„Dáš si kávu so mnou?“ opýtal sa miesto toho, aby synovi odpovedal a pritiahol si spis k sebe.

„Nie, sorry, musím dokončiť správu z toho posledného prípadu,“ odmietol a prebodol ho múdrymi modrými očami, ktoré zdedil po svojej matke.

„Mhm, tak fajn,“ odvetil Harry zamyslene a hneď na to sa ozvalo na dvere zaklopanie. „Vojdite!“

Jeho sekretárka mu niesla lákavo rozvoniavajúcu kávu a keď odchádzala, nezabudla hodiť očkom na jeho syna. Napriek tomu, že bola asi o päť rokov staršia, vydatá a s dvoma deťmi na krku.

Lenže James si to sotva všimol. Stále totiž civel iba naňho.

Harry prevrátil očami. „Nič sa nedeje, vážne. Som úplne okej.“

„Nevyzerá to tak. Od Lilinej svadby si mimo.“

„Iba únava, už nie som najmladší,“ bránil sa, ale syna neprekabátil.

„Kecy, tati! Schováš do vrecka celé oddelenie a ani pri tom okom nemihneš.“

„Preceňuješ ma.“

„Nie. Nikdy som to nerobil. Len viem, čoho si schopný. Okrem toho, nemáš stopäťdesiat, ale o sto menej.“

„Jamie...“ začal, ale neúspešne. Opäť bol prerušený.

„Si osamelý, však? V tom je pes zakopaný! Prečo si niekoho nenájdeš? Dávno sme sa zmierili s tým, že ste sa rozviedli. Skôr nám nejde do hlavy, prečo ostávaš i naďalej sám.“

„Je to zložité,“ odvetil stručne a rázne, dúfajúc, že tým ten rozhovor utne. Nestalo sa.

„Nie je, ver mi,“ povedal James s vážnou tvárou. „Na tom, že máš rád mužov nie je nič zlé. Je to len... iné.“

Harrymu zabešlo. Na túto tému sa nikdy so svojimi deťmi nebavil. Iba Ginny vedela pravý dôvod ich rozvodu.

„Čo ty o tom môžeš vedieť?“ dodal s trpkosťou v hlase.

James si povzdychol a prečesal si dlhé pramene tmavých vlasov. Siahali mu po široké plecica. „Veľa, naozaj.“

Harry otváral ústa, ale napokon ich znova zavrel. Chvíľu mlčal, než sa neopýtal, či sa mu snaží naznačiť to, čo si myslí. James jednoznačne prikývol.

„Nájdi si niekoho aj ty. Nie je dobré ostávať sám,“ poradil mu dobromyseľne. „Hovoril som o tom s Alom i Lil. Sú za. Nebude im to prekážať. Milujeme ťa.“

Toto mu vohnalo slzy do očí, ale statočne ich zadržal. „Ďakujem. Je milé... počuť to.“

„Hm, jasan. Pôjdem. A mimochodom, v Zašitej videli tvojho starého známeho vlkolaka. Predvčerom, aby som bol presný.“

„Greybacka?“ opýtal sa prekvapene.

James prikývol. „Pustili ho z lochu. Skončil mu trest a zdá sa, že zatiaľ seká dobrotu. Ale veľmi tomu neverím.“

„Dobre, tak si choď po svojom a nechaj ma pracovať,“ vypoklonkoval ho s úsmevom a James sa porúčal s veselým žmurknutím.

Konečne mohol otvoriť donesenú zložku, o ktorú požiadal oddelenie pre Kontrolu a reguláciu čarovných tvorov. A listoval hrubým spisom dovtedy, kým nenašiel, čo hľadal.

ooo xxx ooo

Zísal z okna a díval sa na vychádzajúci mesiac. Bol pôvabný, kosákovitý a tmavý kraj osvetľoval striebřistým svetlom.

Harry sa neukázal a ani neozval tri dni. Ale čo boli tri dni proti niekoľkým rokom, keď sa rozhodol zmiznúť mu zo života a nezacláňať nejakej svetlejšej budúcnosti, ktorú mal nepochybne pred sebou ako talentovaný auror a milujúci otec početnej rodiny?

Zaťal ruky v päšť a tuho privrel oči. Sklonil hlavu a nahrbil plecيا. Nebolo to jednoduché žiť s predstavou, že sa Harry dotýka a miluje s niekým iným. Nebolo ľahké zmieriť sa čo i len s nejakou prchavou myšlienkou na to, že jeho úsmev, pohľad, či myšlienky patria niekomu inému, než jemu.

Dracova majetníckosť dostala pekne na frač. A mohol si za to sám. To sa stane, ak slizolinčan ukáže, že má srdce. To sa stane, ak pochabo uprednosťí sny iného pred tými svojimi.

Musel sa vtedy zblázniť. Musel!

Nadýchol sa a otvoril ústa. Dýchal ťažko a trhane, akoby ho na hrudi ťažilo niekoľko tonové závažie.

Neprestal ho milovať ani na jeden jediný mizivý moment. Nech už utápal svoj žiaľ v alkohole, na jeho dne sa naňho usmievala Harryho tvár. Nech už putoval z náruče do náruče, vždy si predstavoval, že ho objíma, hladí a miluje iba Harry.

Bola to len jeho chyba! Jeho! I to, že sa z neho stal netvor, ktorým nepochybne bol. Keby sa nebol upíjal noc, čo noc, keby nebol taký ľahkovážny, mohlo byť všetko inak. Keby ho nebol opustil...

Keby, keby, keby... Bolo ich priveľa a on to vedel. Už nemalo zmysel obviňovať sa. Čo sa stalo, už sa neodstane.

Harry chcel čas...

Ale na čo to bolo dobré? Skôr, či neskôr bude musieť uznať, že toto je jeho jediný možné východisko. Draco takto žiť nechcel. Vysávať nevinné životy a kŕmiť sa ich krvou bolo...

Merlin. Ešte i po toľkých rokoch mu prišlo z tej myšlienky stále nevoľno. Lenže stačila jediná kvapka a stal sa z neho desivý predátor bažiaci po tej karmínovej tekutine.

Harry ho predsa nemôže milovať. Nie, keď sa stal týmto... nočným tieňom. A on by v to nemal ani dúfať. Nemôžu ostať spolu, lebo je to nelogické, nemysliteľné.

Nechce sa dívať ako jeho milenec zostarne a zomrie, to proste neznesie. A nemôže od neho žiadať ani to, aby... aby...

Nebol schopný tú myšlienku ani len dokončiť.

Nie, Harry bude musieť uznať, že Dracova prosba, nech sa mu zdá akokoľvek podivná je jediné správne riešenie tejto situácie.

Opustil vysvietený salón, prešiel chodbou a otvoril dvere na domci. Vyšiel na terasu a zavetрил. Zmysly zaostřili, keď zacítil pach medveďa.

Vykročil do noci a vydal sa po jeho stope. „No, macko, uvidíme, kto z koho,“ zamrmlal a zrýchľoval krok, kým napokon nebežal.

7. kapitola - Vo víre vášne

Nebolo vôbec náročné nájsť miesto, kam sa Draco po odchode z jeho domu utiahol. Hoci mu prišlo trocha od ruky a pôsobilo značne ponuro. Už i preto, lebo bolo vystavané zo sivého kameňa a z väčšej časti bolo obrastené popínavým brečtanom. Akoby tam proste jedného dňa vyrástlo zo zeme a dokonale sa vzhľadom prispôbilo svojmu okoliu.

To obydlie sa nedalo nazvať domcom, ani zámočkom a už vôbec nie nejakou poľovníckou chatou. Bolo to niečo medzi tým. Jeho alfou bola nevysoká veža s cimburím a nevelkým telom domu, ktorý sa od nej tiahol v smere písmena L. Vyzeralo to tak, akoby niekto na poslednú chvíľu zmenil plány a zvyšok domu k tej veži proste náročky prilepil.

Lenže Harry vedel, že ne jeden Malfoy prekypoval vlastnou extravaganciou, takže sa nad tým ani len nepozastavil, keď si to obydlie zbežne, i keď zvedavo prezrel ako sa sem premiestnil.

Nebol tu prvý raz a ono sa za ten čas vôbec nezmenilo. Toto miesto poznal ako vlastnú dlaň. Tu sa s Dracom stretávali a trávili celé dni v posteli skrytý pred svetom, i pred jeho rodičmi.

Keby bol vtedy tušíl, čo všetko sa medzi nich postaví... A on si naivne myslel, že by tým kameňom úrazu mohli byť akurát tak jeho rodičia...

Obrátil sa chrbtom k domcu a zatienil si oči pred zapadajúcim slnkom, ktorého telo z väčšej časti skrýval horizont tvorený lesným masívom. Usmlal sa a otočil sa späť k domcu, aby rýchlo zdolal tých pár schodov a mohol celý nedečakavý zaklopať.

A vojsť.

Nesmierne sa naňho tešil. Tých šesť dní bolo preňho skúškou i utrpením zároveň, ale aspoň si v sebe urobil poriadok. Mal čas prehodnotiť nielen minulosť, ale i súčasnosť, ktorá naňho doliehala každým dňom a mesiacom viac a viac. Budúcnosť, ktorú doteraz nevidel v ružových farbách sa odrazu črtala inak. Jasnejšie. I keď bola stále nevyspytateľná a trochu vrtošivá.

Vedel, že Dracovi odpustiť môže, lebo to chce. Načo jatriť staré rany a obviňovať ho pre niečo, čo sa už neodstane?

Nezáležalo na tom. Už nie. Pre Harryho bol Draco nový... človek. Ako ho v duchu dobromyseľne pri svojich úvahách nazýval. A to, čo vtedy urobil bolo iba kvôli nemu. Doprial mu všetko, po čom túžil na vlastný úkor. Ak toto nesvedčilo o jeho láske k nemu, tak čo potom?

Mal by mu vyčítať zhýralý život a nepreberné množstvo milencov? Lahkomyseľnosť, vďaka ktorej sa z neho stal upír?

Ani ho nenapadne!

Nič z toho nebolo podstatné. Nič z toho nebolo dôležitejšie ako to, že je späť. Že za ním prišiel. Aj keď s tou najpodivnejšou prosbou, o akej sa Harrymu nesnívalo ani v tom najdivokejšom sne.

Bol si istý, že niečo vymyslia. Musia. Takto to predsa skončiť nemôže. Nie, keď sú znova spolu.

Dvere pred ním sa otvorili s miernym trhnutím a v ich tmavej škáre si zastal Draco, skrytý v bezpečí tieňa domu pred poslednými lúčmi miznúceho slnka.

Harry sa zachvel túžbou i radostným očakávaním ako malý chlapec, len čo sa mu oči ponorili do tých jeho. Aj oni boli iné, ale stále patrili Dracovi.

Jeho Dracovi...

„Harry...“ To jednoduché oslovenie so zmesou prekvapenia i nehy v ňom dvihlo novú a prudšiu vlnu túžby, než aká ho zmáhala do tejto chvíle. Bezodnej a dravej, pripravenej ničiť a brať si plným priehrštím.

Nemal v pláne tomu pocitu odolávať viac, než bolo nutné. Po perách mu preletel krátky úsmev, keď vstúpil dnu a len čo za sebou zatvoril dvere, natiahol k Dracovi ruku a dotkol sa jeho bledej tváre.

Videl ako sa mu pri tom nevinnom geste rozšírili oči údivom, ale rýchlo ich privrel s blaženým povzdychom, keď sa do toho dotyku oprel a dovolil mu, aby Harry palcom pohladil jeho líce. Lenže Harry urobil viac. Pritiahol ho k sebe bližšie a konečne ho pobozkal.

Draco v prvom momente bezmocne zalapal po dychu a rukami sa zaprel o jeho plecia, akoby si nebol istý, či mu to chce dovoliť.

Lenže túžba, ktorá sa v ňom pri tom nepatrnom kontakte rozhorela bola neprehliadnuteľná.

„Ak hodláš povedať, že to nie je múdre, alebo niečo v tom zmysle, že nemôžeš, lebo ma nie si hodný, či nejaké podobné kraviny, prisahám, že ťa umlčím všetkými kúzлами i kliatbami, ktoré mi v nasledujúcej chvíli zídu na um,“ zamrmlal Harry výhražne a Draco iba bezmocne zažmurkal.

Nepochyboval, že by svoju hrozbu mohol ten hrdý auror vyplniť. Iba mu prehnetol plecia a skĺzol rukami k jeho pásu, keď pokrútil hlavou s drobným zachichotaním.

„Ani nevieš, ako si mi chýbal,“ zamrmlal teraz s celkom vážnou tvárou a prv, než mohol Harry odpovedať, prisal sa ústami na jeho pery a vtiahol ho do bozku, z ktorého sa Harrymu podlomili kolená. Jedno šťastie, že našiel oporu aspoň v dverách za svojím chrbtom.

Dracov bozk bol dokonalou zmesou pocitov odzrkadľujúcich jeho vlastné. Bozkával ho ako vedel, všetkými spôsobmi, ktoré si osvojil, ktoré sa mu páčili. Hltal ho, láskal, vábil i vyzýval a nad tým všetkým vládla nekonečná radosť s príchutou drobného smútku nad všetkými premárnenými rokmi odlúčenia, ktoré prekonal.

Azda i preto sa dnes Draco nikam neponáhľal. Ani sa mu nesnívalo, že sa k nemu Harry vráti s iným úmyslom, než s tým, aby mu prikývol na žiadanú pomoc. Bolo preňho ako sen, že mu spolu s odpustením v jednom nádhernom balení daroval i sám seba. Opäť.

Kým sa teraz maznal s Harrym a jeho nádherným telom, pripravený a odhodlaný poskytnúť mu všetky radosti i pôžitky z ich milovania, v duchu ho májala myšlienka na ich prvé milovanie. I vtedy bol ten aktívny on a vôbec mu to neprekážalo. Páčilo sa mu dívať sa na muža pod sebou ako po ňom vzdychá čoraz viac, ako sa dožaduje jeho bozkov, jeho dotykov, jeho samého v tom najintímnejšom mieste svojho tela...

Draco nikdy nič podobné nezažil. Ani predtým, ani potom. A dnes sa celý triasol od túžby zažiť to čarovné spojenie opäť.

Odviedol si Harryho do spálne, lebo uznal, že akékoľvek iné miesto by ho nebolo hodné. Vyzliekol ho celkom nenáhlivo a takmer lenivo, odbivujúc premeny, za ktoré vďačil urastený chrabromilčan nielen času, ale i svojej práci.

Nádherne snedá pokožka, ktorú vždy obdivoval bola rovnako hebká na dotyk ako kedysi.

Hrialo. Voňala. A volala po dotykoch. Nevedel sa toho pocitu nasýtiť. Bol očarený a omráčený už len z toho, že ho má znova pri sebe, vo svojej posteli...

Harry sa naňho díval z postele, podopretý na lakťoch, keď sa Draco vyzliekal a celkom nahý si vyliezol k nemu. Vnímal ich odlišnosť aj fakt, že tých rozdielov bolo viac, nielen jeho výzor

dosiahnutý vekom a ten slizolinčanov, zastavený premenou mladý vzhľad, červené zreničky a tesáky ostré ako ihly, ktoré však ostávali nateraz skryté.

A naproti tomu uhrančivému pôvabu on. Mal pocit, že je v nesmiernej nevýhode. Možno mal telo samý sval, ale stále bol menšieho veku, príliš tmavé chĺpky mu pokrývali väčšinu tela a aj jeho penis mal iba priemernú dĺžku.

Nebol by však od jeho tváre odvrátil pohľad ani za nič, nech sa už akokoľvek cítil zahanbene, či nedostatočne vybavený a obdarený. Neurobil to ani vtedy, keď sa spolu milovali po prvý raz.

Draco ho v nasledujúcom momente priľahol a pobozkal s takou intenzitou, ktorá mu všetky tie hlúpe a nepodstatné myšlienky odplašila z hlavy. Harry roztiahol stehná a Draco sa na ňom pohodlne uvelebil.

Slizolinčan ho hladil, láskal a dokonca nežne hrýzol, kam len dosiahol. Mapoval a podrobne skúmal telo, ktoré na rozdiel od toho jeho poznačil čas i povolanie. Obdivoval hru svalov pod Harryho pokožkou, jazykom poláskal každú novú jazvu a díval sa naňho pohľadom, ktorý nemohol nechať nikoho na pochybách, že sa mu tmavovlasý muž zdá byť viac, než len dokonalým.

Harryho z toho upreného hypnotického pohľadu plného obdivu i nehy zakaždým striaslo túžbou, ktorá sa cez neho prevalila ako obrovská vlna. Stonal, hrýzol si peru a nechal ho nad milovaním plne prevziať kontrolu.

Očividne tým mladíkovi iba ulahodil, lebo to dával pomerne hlasne najavo. A na druhej strane, bolo nesmierne príjemné počúvať, aký je nádherný, ako krásne zmužnel, ako sladko chutí. Zvlášť, keď mu tie poklony stíhal skladať i vtedy, keď jeho ústa spracúvali Harryho pýchu rašiacu z mäkkého, tmavého kučeravého porastu a Draco si tú hru užíval s nepredstieranou dychtivosťou a blaženým pôžitkom, vydávajúc pri tom rôznorodé zvuky, zahŕňajúc i trochu nemalfoyovské mľaskanie.

Nič sa však nevyrovnalo pocitu, keď doňho konečne vnikal. Draco bol možno v porovnaní s ním bledší i tu dole, ale bol príjemne objemný, zamatovo hladký a pôsobivo veľký. Vnikal doňho opatrne, nevšímajúc si vlastnú potrebu, ktorá spôsobila, že sa mu čelo i telo už nejakú chvíľu perlilo od potu ako potláčal svoje vášne.

Harry zatúžil dať plný priechod tej jeho bezuzdnosti. Natiahol k nemu ruky, zatlačil dlaňami na jeho kríže a zároveň sa vyklenul vpred.

Obaja vydali hlasný vzdych sladkej blaženosti, ktorý naplnil celú spálňu a hádam vsiakol do samotných stien i základov domu. Elektrizujúci pocit naplnenia pristihol oboch úplne nepripravených. Akoby si oživovali spomienky a zároveň mohli po vytvorení tých nových zatúžiť ešte väčšmi.

Draco sa v ňom rozhýbal a Harry nemohol poprieť, že tým pohybom chýba opatrnosť. Hoci ho milenec pomerne dôkladne pripravil, už samotné vniknutie bolo bolestivým zážitkom a stále pociťoval mierne pálenie.

Tak dlho sa nemiloval týmto spôsobom. Ani len so svojou exmanželkou. Keď mu to raz navrhla v akomsi záchvate experimentovania, striktne odmietol. Prišlo mu to, akoby mal pošpiniť Dracovu pamiatku a všetko pekné, čo s ním v posteli zažil. No a teraz to vyzeralo, ako keby za ten čas zabudol na to, ako ho v sebe prijať.

Striasol zo seba poprašok starých spomienok, ktoré ho nečakane prepadli a rozhodol sa tú bolesť múdro ignorovať a z celej sily sa sústredil iba na to príjemné.

Draco mu vychádzal v ústrety a aj teraz spomalil, len čo zbadal náznak bolesti, ktorá sa odrazila v Harryho stiahnutých črtách tváre, ktoré sa vďaka nemu postupne uvoľňovali.

Vždy to bol ohľaduplný a nežný milenec, ktorý ho oberal o zdravý rozum už i vlastnými bozkami a dnes tomu nebolo inak. Akurát, že tento večer azda prirýchlo víťazila nad jeho sebaovládaním skôr slizolinčanova divoká vášeň.

Ale i za tú bol Harry vďačný, lebo mal pocit, že konečne žije. Že sa po nekonečnom prežívaní prebral z nemennej letargie a môže všetko. Dokonca i dosiahnuť na hviezdy, také nekonečne vzdialené.

Netrvalo dlho a Harry vyvrcholil. A o chvíľočku na to pocítil ako muž nad ním stuhol, striasol sa a ponorený hlboko v jeho vnútri doňho vytrskol svoje semeno. Objal Draca tak mocne, ako len dokázal. Akoby ho túžil zabaliť celým svojím telom, akoby s ním túžil splnynúť a nikdy viac sa od neho neoddeliť.

Nemal poňatia, ako dlho tak nehybne zotrvali, ale napokon sa Draco pohol. Otočil hlavu, aby ho pobožkal na nahé plece a pohol bedrami.

„Musím z teba von, určite to nie je príjemné,“ zamrmlal s úsmevom, ktorý prezrádzal nesmiernu spokojnosť.

Harry neprotestoval, len trochu sykol, keď ochabnutý, ale stále mohutný úd opúšťal jeho zadok. Draco ho miesto ospravedlnenia pobožkal a ľahol si po jeho boku. Dokonca si ho pritiahol do náručia.

„Stále mám pocit, že sa mi to všetko iba sníva. Si neuveriteľný, vieš to?“ opýtal sa zastretým hlasom, čo Harryho prinútilo dvihnúť hlavu, aby mu videl do tváre.

„Ja?“ uškrnul sa. „Nie, to ty si... a mám pocit, že snívame rovnaký sen. Neuveriteľne krásny.“

Draco mu prečesal tmavé vlasy prstami pravej ruky. Stále také nepoddajné. „Súhlasím,“ zamrmlal a všimol si únavu vpísanú v tej rozkošne mužnej tvári pokrytej takmer nepatrným

strniskom. Bol rozhodnutý neopustiť Harryho náruč a už vôbec nie posteľ, kým sa v nej nachádza on.

Harry si zívól a ospravedlňujúco naňho pozrel. „Chcel som s tebou niečo prebrať, ale...“

Draco mu priložil ukazovák na pery. „Len si pospi, všetko ostatné má čas.“

„Budeš tu?“

„Nehodlám a netúžim byť nikde inde. Ver mi. Toto miesto mi dokonale vyhovuje.“

Harry sa pobavene zasmial a mocnejšie ho objal. Draco sa nebránil. Iba ho sledoval a užíval si jeho tesnú blízkosť i eufóriu, ktorá v ňom stále doznievala z toho nedávneho spojenia.

8. kapitola - Harryho rozhodnutie

Harry sa pomrvil. Stále ho objímal. Ani na sekundu nepustil to štíhle mladé telo z objatia. Driemal s hlavou položenou na jeho hrudi, s nohami prepletenými pod prikrývkou, ktorá im sotva siahala po bedrá.

A vôbec mu to neprišlo nehanebné. Koľkokrát ležali len tak prepletení na posteli a nahí ako palce, keď tu trávievali čas predtým? Tak prečo by sa mal ostýchať teraz, najmä po tom, čo ho Draco neraz ubezpečil počas milovania, že je preňho rovnako prítiažlivý ako býval zamladi?

Jeho vzrušenie ucítil na stehne prv, než nezbedne povystrčil špičku jazyka a neobkrúžil ním svetloružovú bradavku, ktorú mal na dosah. Dôkladne ju poláskal prv, než ju nasal do úst a opustil. Máličko sa presunul a bradou sa oprel o jeho hrud', kde už nebolo počuť žiadny, ani ten najmenší tlkot srdca. Ani jeho jediný záchvev, ktorému tak rád načúval, lebo vedel, že to srdce bije preňho.

Videl ako v nasledujúcom momente Dracove oči posmutneli. Akoby presne uhádol, na čo práve Harry myslel. Vymrštil sa, prevalil aurora pod seba a sotva ten stihol odtiahnuť stehná od seba, Draco sa prudko ponoril do jeho tesného, horúceho vnútra.

Z Harryho úst sa vydral prenikavý ston, ktorý Draco udusil svojím bozkom, v ktorom sa miešala frustrácia, zúfalstvo i neha zároveň, ako tie najčudnejšie ingrediencie nejakého tajomného elixíru, ktorý poznali iba oni dvaja.

Draco sa posunul, chytil Harryho pod kolenami a pritlačil mu ich viac k hrudi. Sám sa dal do kľaku, aby zintenzívnil vníkanie do toho pružného a poddajného tela, ktoré sa ho dožadovalo rovnako lačne ako on túžil po ňom.

Páčilo sa mu ako sa ho drží, ako ho hladí a díva sa naňho spopod prižmúrených viečok očami, ktorých vášňou stmavnutú zeleň obdivoval, a ktorá ho tak fascinovala. Sklonil sa k nemu, aby si ukradol bozk a výpady jazyka prispôbil kopulačnému rytmu.

Cítil, že sa blíži k vrcholu a neprekážalo mu, že ho dosiahol rýchlejšie, než predtým. Vedel, že o chvíľu preňho bude pripravený znova a potom znova. Akoby jeho vzrušenie nemalo hraníc. Ak bude Harry chcieť, môžu pokojne premilovať celú noc... Môže mu dopriať toľko rozkoše, koľko len jeho telo znesie. A on mu to všetko dopriať chcel. A mohol.

Stuhol a pocítil známe sťahy, ktoré vyslali dávku ejakulátu do rozhorúčeného tela pod ním. Najpríjemnejší a najkrajší pocit, môcť sa milovať práve s ním, môcť sa ho znova slobodne dotýkať a nie len o tom bezmocne snívať.

Vytiahol sa z neho, stále ho držiac pod kolenami, ale posunul sa a ustúpil dozadu. Sotva o pár centimetrov. Poláskal Harryho stehná pokryté tmavými mäkkými chlčkami a sklonil hlavu k jeho slabinám.

Bez pomoci prstov vzal do úst jeho pýchu a spracúval ju dovedy, kým nedosiahol vrchol i on. Nepustil ho z úst, kým z neho nevyžmýkal poslednú trpkoslanú kvapku semena. Už keď sa k nemu skláňal, celý sa chvel túžbou po tejto chvíli. Harry vážne chutil vynikajúco, znamenite a jedinečne.

Neprekážalo mu, že si zaboril ruku do jeho vlasov, ani že mu ich postrapatil. Mal rád, keď sa mu s nimi pohrával. U iných to akosi nikdy nedokázal zniesť. Možno i preto, lebo sa to viazalo k spomienkam na zelenookého chrabromilčana a tie považoval za výsostne posvätné.

Počkal, kým sa Harry konečne upokojil a prestal sa chvieť. Mlčky i zbožňujúco sa naňho díval a upokojujúco mu hladil roztrasené údy. Stehná, ploché brucho a potom mu ruky jednoducho vyšplhali vyššie na hrud' a s nimi vlastne aj on. Jeden plazivý pohyb stačil na to, aby sa na ňom uhniezdil a spokojne vydýchol, keď ho muž okamžite objal a malátnymi pohybmi mu prechádzal po nahom chrbte, prstami masíroval svaly, kízal mu nimi hore-dolu po chrbtici až na zadok.

„Áno, takéto prebudenie si vážne nechám páčiť,“ zamrmlal Harry a vtisol mu bozk na bledé čelo.

Draco sa zachichotal. „Som rád, že na tomto sa nič nezmenilo.“ Dvihol hlavu, aby videl Harrymu do tváre a jeho výraz zvažnel. „Už si dospel k nejakému názoru? Mal si dosť času popremýšľať o mojom návrhu alebo ho ešte potrebuješ?“

Harry tiež zvažnel a dokonca sa zamračil. „Samozrejme, že som nad tým uvažoval. Vlastne som nič iné nerobil, iba to zvažoval z každej možnej strany a preberal všetky naše možnosti. I tie na oko nereálne,“ priznal bez obalu.

„A k čomu si dospel?“ Keby Dracovi bilo srdce, teraz by nadišla tá správna chvíľa, kedy by mu určite od nervozity na sekundu zastalo alebo vynechalo údrer, dva. Už len kvôli tomu prívlastku – naše.

„Že je to hlúposť!“ uľavil si a objal ho tak mocne ako dokázal. „Nedokážem sa ťa vzdať.“

Draca tie slová zahriali pri srdci, ale i vydesili. Báľ sa takéhoto záveru, lebo sa tým pádom dostali do pätovej situácie, z ktorej preňho nebolo východiska. K tomuto dospieť nehodlal.

„Harry, toto nie je život. Ver mi!“ zaprotestoval, ale popravde, jeho mocné objatie si užíval. Nikdy nikde nebol radšej než v jeho náručí.

„Nie, nie je. Súhlasím. Ak sa o život nedelíš s nikým, ak ho s nikým nezdieľaš, nie je to skutočný život. Ale ja som tu. Bol som a budem,“ jeho hovor prechádzal postupne do naliehavého šepotu, keď povolil objatie a vzal mu tvár do dlaní. „Nemôžem o teba znova prísť! Bolo by to príliš kruté, Draco. Ja... neviem, či by som to zvládol po druhý raz.“

Draco privrel oči. Napriek odhodlaniu sa mu zachveli pery i brada. Tuho privrel oči, aby zadržal slzy, ktoré sa odrazu vzali odnikiaľ a natískali sa mu drzo do očí. Nezaslúžil si tie slová, nezaslúžil si vlastne ani jeho.

Ale i tak nezabránil tomu hrejivému pocitu, ktorý sa rozlial celým jeho neživým telom. Nespomínal si, kedy naposledy mohol povedať, že je šťastný.

A on bol. Skutočne bol. Tu, teraz, s ním.

Nemohol ho nepobožkať. Jemne sa prisal ústami na Harryho pery, ktoré sa pod jeho dotykom roztvorili ako lupene nežného kvetu a jeho jazyk mu vyšiel radostne v ústrety. Tento bozk bol pomalý, vláčný a nenáhlivý, akoby vyjadroval to nepreberné množstvo času, ktorý odteraz budú tráviť spolu, tak ako kedysi dávno plánovali.

Keď sa od neho Draco odtiahol, bruškami prstov ľavej ruky sa s bázňou dotýkal jeho tváre. Akoby skúmal a presviedčal sa, že sa mu Harry iba neprisnil.

„Neprekáža mi, že si teraz iný, Draco. Nie si prvý, ani posledný.“

„Nie, to iste nie som. Ale po takomto živote ozaj netúžim,“ povzdychol si strápene.

„To verím. Ale čo sa stalo, už sa neodstane a ja som pripravený akceptovať ťa takého aký si. Viem sa prispôbiť a ver mi, že po ničom inom netúžim, len byť s tebou.“

„Harry, je to síce všetko pekné, ale...“

Umlčal ho. „Žiadne ale. Trochu som lustroval staré spisy. Vedel si, že nie si jediný Malfoy, ktorý bol upírom?“

Draco iba uhol pohľadom, čo dokazovalo, že to vedel veľmi dobre.

Harry ho chytil pod bradou a dvihol mu tvár k sebe. „Josiah bol prvý. Tuším ho premenili v trinástom storočí a nemal šťastný koniec, lebo mu nejaký rytier prebodol srdce kolom a telo nechal spáliť, ale Titus žil pomerne dlho. Dokonca si našiel ľudskú ženu, ktorá ho milovala natoľko, aby sa kvôli nemu nechala premeniť.“

Tu ho Draco mrzuto prerušil. „Ak ťa nebudaj napadlo, že by si podstúpil to isté, u mňa nepochodíš. Nedovolím, aby si si takto zničil život. Na to ťa praveľmi milujem.“

Harry ho za tie slová odmenil krátkym bozkom na ústa a nevýslovnou nehou v očiach, než pokračoval: „A je tu ešte Theobaldus Malfoy, nevlastný syn Abraxasa Malfoya, ktorý je podľa záznamov stále živý a momentálne má hlásený pobyt na Aljaške, kde žije so svojím milencom niekde v blízkosti mesta Wasilla.“

„Ak mi to má stačiť ako nejaký dôvod, ubezpečujem ťa, že je to ohromne málo, Harry.“

„Malo ťa to presvedčiť o tom, že ja svoje rozhodnutie nezmením, Draco. Nechcem o teba prísť a nehodlám ťa opustiť. Už ani na minútku nie. Ak mi neveríš, vo vrecku bundy mám kufre. Zbalil som sa už krátko po tvojom odchode.“

Draco nemohol uveriť vlastným ušiam. „Ty to myslíš vážne, však?“ opýtal sa ohromene.

„Isteže. Nikdy netáram do vetra. To hádam vieš.“

„Ale...“ skúsil zaprotestovať opäť a nejako rozumne argumentovať, lenže Harry ho zarazil.

„Myslím, že nenávidím všetky prekliate – ALE! Prestaň s tým! Netvrdím, že je to ideálne alebo konečné riešenie, ale nateraz je to pre mňa viac, než prijateľné. Dúfam, že sa na tom zhodneme.“

Jeho výraz hovoril, že neznesie žiadne námietky a Draco prikývol. Iste, zatiaľ to bolo viac, než úžasné a jeho protesty sa zdali byť malichernými, najmä kvôli tomu, že šiel sám proti sebe.

„Fajn, súhlasím. A už žiadne ale. Kým niečo nevymyslíme bez toho, aby ťa čo i len napadlo žiadať odo mňa, aby som ťa premenil, pretože to nikdy nespravím.“

„Tvoje želanie budem akceptovať, nateraz,“ dodal rýchlo a umlčal svojho mladého upíra novým bozkom.

Keď sa po chvíli od seba oddelili, Harry sa trochu previnilo usmial. „Draco? Viem, že to nie je tvoja priorita, ale aký je stav tvojej chladničky? Vieš, som trochu... hladný.“ Ako na povel mu zaškvrkalo v žalúdku.

Obaja sa rozosmiali, na čo sa Draco oprel nosom o jeho líce, akoby ho šiel ovoňať a potom mu na to miesto vtisol bozk.

„Ak ti bude stačiť omeleta a džús, všetko v záručnej lehote, tak odpoviem, že stav chladničky nie je až taký žalostný.“

„Samozrejme. Zásoby si môžem zabezpečiť neskôr. Mimochodom, ostaneme tu alebo ťa môžem pozvať k sebe?“

Draco bol otázkou milo zaskočený, preto len pokrčil nerozhodne plecami. „Neviem. Páči sa mi u teba, ale hrozí zvýšené riziko návštev tvojej rodiny a priateľov.“

Harry prikývol, čo mu pripomenulo, že by nebolo vôbec od veci zmieniť sa im o ich vzťahu. Len na to musí ísť citlivo. Nie dosť, že im oznámi, že sa naozaj stretáva s mužom, ale navyše, ten muž je upírom. Mohol len dúfať v drobnú kvapku ich pochopenia. Alebo sa za ňu začať intenzívne modliť.

„Dobre, tak radšej ostaneme tu a potom sa uvidí,“ uzavrel diskusiu na túto tému.

Vykĺzli z postele, Harry na seba hodil tričko a spodky, Draco hodvábny župan, vzal ho za ruku a viedol do kuchyne.

9. kapitola - Keď chceš prísť

Harry to na nich vybalil čo možno najcitlivejšie. James sa k nemu v ten piatkový večer premiestnil rovno po práci, Al prišiel krbom z Edinburgu asi päť minút po nich a Lil sa napojila na krbový hovor.

Dokonca pozval aj svoju ex, aby to mal za sebou všetko naraz ako sa hovorí a sfúkol to pri jednom dyme.

Bola to práve ona, ktorá sa ozvala ako prvá a zatvárila sa máličko zmätene. „Počkaj, počkaj. On žije? Nevidela som ho tuším celé roky!“ zháčila sa zvedavo, ale na jej tvári sa neobjavil ani ten najmenší znak znechutenia, či pohrdania.

Harry si strčil ruky do vreciek a prikývol s menším zaváhaním, ktoré zaznamenala nielen ona, ale i James. „Áno.“

Keď prikývol na jej otázku, iba kývla hlavou, pohodlnejšie sa oprela na gauči a zdržala sa akýchkoľvek nasledujúcich komentárov.

„Fajn,“ vyhlásila Lily, „ako sme povedali, nám to neprekáža, tati. Ak je tvoj... vyvolený pán Malfoy, budeme to akceptovať.“

Harry sa na ňu vďačne usmial a preskočil pohľadom na Albusa, ktorý si odkašľal. „Mhm,“ zaodfhal sa, zjavne hľadajúc tie správne slová, „to je síce pekné, tati, ale prečo mám dojem, že to nie je všetko?“

Harry uhol pohľadom. Isteže to nebolo všetko a on im nehodlal nič zatajovať, ale... ako im povedať - budem žiť s upírom a ešte sám neviem čo a ako ďalej?

Napokon si iba resignovane povzdychol. „Pretože to nie je také jednoduché, Al.“

„Čo s ním kedy jednoduché bolo?“ rýpla si Ginny, i keď nie kvôli tomu, že by ju to hnevalo. Harryho mala vždy rada a stále preňho mala slabosť, i keď v jej živote už naplno figuroval iný

muž, ktorému venovala svoje srdce a rozhodne to neľutovala. Proste poznala niektoré súvislosti a počiatkové hašterky, ktoré vznikali medzi tými dvomi.

Harry sa na margo jej trefnej poznámky uškrnul. Ani netušila, akú má zase raz svätú pravdu.

„Tak o čo ide?“ staral sa James, ktorý naňho už nejakú chvíľku podozrievavo zísal.

Harry sa začal nervózne prechádzať hore-dolu po obývacej izbe, než spustil. „Ide o to, že som rád a som nesmierne vďačný, že ma akceptujete. Takého, aký som. Neviete si ani len predstaviť, aká je to nesmierna úľava priznať sa s niečím takým a tým sa sám neodpísať. Nestrať vás pre mňa znamená veľa. Neviem si predstaviť život bez vás, ale...“ povzdychol si, zastal a vošiel si rukami do tmavých vlasov. „Bojím sa, že vás mojím rozhodnutím staviam pred neočakávanú skúšku. Zase. Pretože to vážne nie je jednoduché.“

Na to si Harry sadol na taburet a rozhovoril sa o Lilinej svadobnej noci a Dracovej nečakanej návšteve. Povedal im o jeho novej podobe, o jeho prosbe, i o tom, že ho nikdy neprestal milovať. Zamlčal akurát to, že sa Dracovi ponúkol ako živá transfúzna stanica. Ale priznal, že ho požiadal o čas a premyslenie.

„Chápem to tak, že si sa napriek všetkému, čo našepkáva zdravý rozum a pud sebazáchovy rozhodol preňho a vlastne si nás postavil pred hotovú vec, je tak?“

Harry pozrel na Ginny. Vždy bola nesmierne bystrá. Prikývol.

„Takže... čo tým chceš vlastne povedať? Zmení ťa?“

Harry sa otočil ku krbu. Hlas dcéry sa chvel šokom, ktorý nedokázala za tých pár krátkych minút vstrebať.

Na všeobecnú úľavu však pokrútil hlavou. „Nie! Draco túto možnosť striktne odmieta.“

V miestnosti zaznel zborový úľavný výdych. „Chvála merlinovi!“ zahučal James podráždene. „Ale aspoň mi došlo, prečo si chcel ten materiál z odboru Kontroly čarovných bytostí,“ vymenil si s Alom krátky pohľad a Harrymu bolo jasné, že niečo musel šípiť. Vždy mal perfektný inštinkt.

„Viem, že od vás žiadam veľa. Asi viac, než by som mal, ale...“ odmlčal sa a výraz jeho tváre hovoril za všetko.

„Myslíš, že by sme sa s ním mohli stretnúť?“ opýtala sa po chvíli ticha Lily.

Harry pokrčil plecami. „Možno. Prečo?“

„No, prinajmenšom spoznať ho a prebrať... vaše možnosti, neviem. Rozhodne chcem vedieť, čo je to za človeka a... teda, čo je to za upíra a tak,“ vysvetlila roztržite, pohrávajúc sa s prameňom vlasov.

„Súhlas, i ja ho chcem spoznať,“ pridal sa Al. „Rád si naňho urobím vlastný názor a potom ti poviem, ako som sa rozhodol. Je jedno akceptovať, že uprednostňuješ rovnaké pohlavie, ale že sa púšťaš do vzťahu, ktorý musím pri všetkej dobrej vôli označiť za nerovný... Pochop tati, to bude chcieť čas.“

„Samozrejme. Nežiadam vás o odpoveď hned. Sám som sa s tým faktom celkom nezmieril. Uvidíme, čo sa dá robiť. Hádám bude prístupný.“

„Mal by, pre svoje vlastné dobro,“ zahučal James temnejšie, než azda chcel, lebo doňho vzápätí mladší brat štuchol lakťom a hneď na to sa zdvihol.

„Budem musieť ísť. Ak je to teda všetko a nemáš pre nás prichystané nejaké ďalšie prekvapko,“ nadvihol obočie, akoby čakal práve to.

„Nie, nemám. Prisahám. Na dnes toho bolo dosť,“ odvetil a s radosťou dovolil Alovi, aby ho krátko objal.

„Fajn, tak sa majte. A dajte mi vedieť, keď sa na niečom s pánom Malfoyom dohodnete. Horím zvedavosťou.“ Albus sa otočil ku krbu a zamračil sa. „Lil? Rozlúč sa a uvoľni mi cestu, sestrička.“

Lily bez meškania poslúchla, rozlúčila sa, popriala im pekný večer a s mierne rozčarovaným výrazom sa im stratila z očí. Al ju chvíľku na to nasledoval.

„Idem sa prejsť,“ zamrmlal James a vybehol z dverí otcovho domu.

Harry s Ginny osameli.

„Bolo toho na vás veľa, však?“ opýtal sa tlmeným hlasom. „Mal som s tým počkať?“

Vstala z pohodlného gauča a podišla k nemu. „Nie, rozhodne nie. Nikdy nie je dobré príliš otáľať, lebo potom to môže vypáliť ináč, než plánuješ a všetko sa iba väčšmi domrví.“ Zdvihla ruky a rozhalila mu golier košele.

S vypleštenými očami o krok ustúpil, ale ona sa nedala. A našla, čo hľadala. Zúžila oči a zošpúlila výhražne pery.

„Vysvetlíš mi to?“

„Dopekla, Gin! Nie je to tak ako si myslíš!“ bránil sa, ale márne.

„Určite! Máš pocit, že som padla na hlavu?“ zagánila naňho.

„Jasné, že nie!“ odvrkol a rozhodil rukami v bezmocnom geste. „Prišiel za mnou vyhladovaný, slabý ako mača. Chcel... bol rozhodnutý zomrieť! Dalo mi práce, než som mu to vyhovoricil. Iba sa zo mňa napil. Len toľko, aby mohol ísť a poskytnúť mi ten požadovaný čas. Nenakazil ma a rozhodne – nepremenil.“

„K tomu je od tohto iba krok,“ naznačila mu kratučký, sotva centimetrový úsek medzi ukazovákom a palcom. „Sám najlepšie vieš, že ak upír ochutná krv, je preňho ťažké prestať a kontrolovať sa. Hazarduješ s vlastným životom!“ vytkla mu.

„To si mi neprestala vyčítať doteraz. Vieš, že na toto máme obaja iný názor,“ odsekol jej, ale nehneval sa. Chápal, že si oňho robí iba starosti. Kvôli deťom a azda i kvôli sebe a ich spoločnej minulosti. Vedel, že jej nikdy nič neuľahčil a nerobil to ani teraz.

„Žiaľ, musím súhlasiť,“ pripustila neochotne a na dlhú chvíľu sa odmlčala. „To pre teba vážne toľko znamená?“ opýtala sa slabým hlasom, v ktorom zaznamenal tieň žiarlivosti.

Harry na ňu pozrel pevným pohľadom a prikývol.

Ginny zvesila plec a prekryla si na okamih oči rukou. „Neviem, či mi vadí viac to, že je to práve Malfoy, ale to, že je z neho upír. Možno oboje. Bude to chcieť čas, než ten fakt rozchodím.“

„Viem,“ zamrmlal a objal ju. Oprela si hlavu o jeho hrud' a omotala mu ruky okolo pása.

„Bojím sa, že Jamesa to zasiahlo najviac. A tiež sa bojím, že ak tá Malfoy premení, Jamie vyvedie nejakú hlúposť. Pozhováraj sa s ním ešte. Ja pôjdem.“

Harry ju pustil, keď sa od neho odtiahla a prikývol. „To je to najmenej, čo môžem. Draco nie je taký hajzel, za akého ho všetci mali. Ver mi. Ja to musím vedieť najlepšie.“

„Keď myslíš,“ hlesla nepresvedčivo a vzala si z gauča svoju listovú krémovú kabelku, ktorá dokonale pasovala k jej šatám v marhuľovom odtieni. Na krku mala masívny kovový náhrdelník a tmavé vlasy vyčesané do drdola na temene hlavy. Chystali sa s Oliverom do divadla.

Rozlúčila sa s ním bozkom na líce a posledným varovným pohľadom, ktorý jasne hovoril – Neopováž sa stvárať hlúposti, Potter!

Iba sa nad tým pousmial.

ooo xxx ooo

Keď sa James vrátil nazad do domu, otca našiel sedieť v jeho obľúbenom ušiaku s pohárom whisky v ruke. Ešte mu zostalo za hlt na jeho dne.

Pozrel naňho a opýtal sa, či si s ním dá. Keď prikývol, James pozrel na pripravený pohár, ktorý stál na konferenčnom stolíku. Uškrnul sa a sadol si. Načial sa po ňom a rozvalil sa na pohovke. Vyzeral byť napätý.

„Si v pohode?“ staral sa Harry.

„Nechcem ti klamať, tati. Nie som. Desí ma predstava, čo sa môže stať, keď...“ nedokončil. Iba si znova lokol a stisol pery. „Nechcem, aby ťa premenil. Keby sa o to čo i len pokúsil, Malfoy, alebo nie... ja...“

„Nespraví to,“ povedal Harry miernym hlasom, do ktorého vložil toľko istoty, koľko vládol.

„Ako vieš?“ zapochyboval James. „Stačí jedna kvapka, aby mu preplo a zabudol na celý svet okrem hladu. Má to zakódované vo svojej novej krvilačnej prirodzenosti.“

„Možno, ale ja mu verím.“

„To je pekné, fakt pekné,“ zamumlal. „Chcel by som mať tvoju vieru.“

„Jamie, si príliš skeptický,“ napomenul ho bodro.

„A ty ľahkovážny, tati. Dali sme ti požehnanie, ale nie k tomuto. Nechceme sa dožiť dňa, keď sa z teba stane... upír, chápeš? Uvedomuješ si, že v takom prípade by sme ťa nadobro stratili? Museli by sme sa prestať vídať!“

„Ver mi, že si to nesmierne vážim a uvedomujem si, čo ste pre mňa podstúpili a urobili. Nechcem vás stratiť. To je to posledné, čo by som si želal. Ale mám ho rád. Milujem ho. A poznám ho. Dôverujem mu.“

James iba zaťal zuby a pery, aby netresol niečo o naivnosti vyplývajúcej zo zaslepujúcej zamilovanosti.

„Nevieš si predstaviť, koľko práce mi dalo presvedčiť ho, aby od toho plánu dobrovoľne skoncovať so životom upustil,“ priznal s povzdychom Harry. „Najprv o tom nechcel ani počuť, ale...“

James nahodil totálne skeptický výraz. „Skutočne?“

Harry s úškrnom prikývol. „Ak neveríš jemu, môžeš veriť mne, ak ti sľúbim, že nehodlám urobiť nič pochabé?“

James naveľa prikývol. Dopil whisky a vstal. „Asi by som mal ísť. Piper sa bude starať, kde som, či jej nezahýbam. Najmä teraz, keď má pocit, že vyzerá ako slonica – podľa jej vlastných slov.“

Harry sa zamračil a spomenul si na ich posledný rozhovor. „A... zahýbaš? Nenaznačoval si mi náhodou, že i tebe sa... páčia muži?“

James očervenel ako rak a vytreštil oči. „Tati! Sakra, keby som vedel, že dospeješ k takému záveru, ani by som to nespomenul! Doriti!“ uľavil si.

„James!“ napomenul ho otcovsky, na čo synátor zahučal akési nezrozumiteľné ospravedlnenie. „Tak nechápem, o kom bola reč?“

„Asi by som nemal, ale... je to Hugo. Ale je to iba medzi nami, hej? Mám pocit, že keby sa to dozvedel strýko Ron, klepne ho pepka.“

Harry zahvízdal. „Mlčím ako hrob!“ prisahal a urobil si krížik na hrudi, hneď nad srdcom.

„Hej, v tomto je na teba spoľah. Tak idem. Drž sa a nezabudni dojednať to stretko. Podrobíme tvojho upíra krížovému výsluchu,“ zaškľabil sa škodoradostne, ale myslel to smrteľne vážne.

James odchádzal oveľa spokojnejší, než keď tam sedel a počúval od otca tie novinky, ktorými ich doslova omráčil. Nebolo to ľahké, ale hádam to nejako zvládnu. Časom.

Bol už doma, keď mu zišlo na um, že ho zabudol varovať. Po Zašitej sa začalo pošuškávať, že Grayback čosi chystá. Iba zívól a pomyslel si, že mu to spomenie zajtra po rannej porade v práci.

Lenže Harry sa ráno v práci neukázal...

10. kapitola - Dlhý život darom

James dobehol do Sv. Munga takmer bez duše. Dychčal tak, že mu chvíľu trvalo, než zo seba na informáciách dostal, kvôli čomu sem prišiel.

Len čo totiž zistil, že jeho otec nie je v práci, keď obyčajne býval v robote vždy a bez výnimky prvý a navyše, dostal správu, že skoro nad ránom sa odohral útok neslávne presláveného vlkolaka menom Greyback a napadnutý čarodejník leží v kritickom stave v nemocnici, dal si dve a dve dohromady.

Nejaké správy započul už predtým, ale nedúfal, že niečo také by mohlo byť možné. Dnes ráno mu starší kolegovia iba potvrdili, že než šiel ten odporný chrapúň sedieť, jeho otcovi sa škaredo vyhrážal a prisahal mu pomstu.

Mal to predvídať, ale jeho inštinkt teraz akosi zlyhal.

A navyše, ani recepčná na informáciách ako obvykle nespolupracovala. Bol s nervami v koncoch a nechýbalo veľa, aby ju nechňapol za blúzu hneď pod tým vyciveným krkom a nevytasil na ňu prútik.

„Kde je ten pacient, sakra!“ zahulákal netrpezlivo po nekonečnom dohadovaní, ktoré nikam nevedlo.

„Na jednotke intenzívnej starostlivosti,“ odvetila nevzrušene, pričom ho sprážila povýšeneckým pohľadom, ktorý evidentne neschvaľoval jeho správanie sa.

„Môžem za ním? Je to môj otec!“ vybafol podráždene.

Iba nadvihla pritenké svetlohnedé obočie. „Určite nie. Ten chudák bol taký doriadený,“ ukázala rukou kruh pred vlastnou tvárou, „že ho ešte stále dávajú dohromady.“

Jamesovi sa zatmelo pred očami. Musel sa chytiť pultu, aby tak rovno neodkväcol.

„A... ako je na tom?“ spýtal sa trochu nesúvislo.

„Zle. Ale podľa všetkého má šancu,“ odvetila trošku ochotnejšie. „Budete musieť počkať a aj tak vás pustia tak maximálne za ošetrojúcim liečiteľom, pán Potter, tak si láskavo sadnite a prejavte trochu trpezlivosti. Zdržujete ma od práce,“ vyštekla a siahla po týždenníku Čarodej.

Iba čo zaškrípala zubami. To čakanie bolo neuveriteľné! Kým sa objavil ošetrojúci liečiteľ, prešlo poldruha hodiny. James mal pocit, že tam musel vychodiť cestičku.

Ihneď ho zastavil. „Liečiteľ Llewellyn?“

Starší muž prikývol. „Áno, to som.“

„Som Potter, James Potter a vraj k vám doniesli môjho otca. To napadnutie vlkolakom. Ako je na tom, pane?“

Liečiteľ naňho vyvalil oči. „Pán Potter, neviem, odkiaľ ste získali tú informáciu, ale ubezpečujem vás, že sa nejedná o vášho otca. Môžete byť pokojný.“

James bledý v tvári ako stena naňho iba vyvalil oči a zahabkal. „Vážne... n-nie?“ Úľavu, ktorú pocítil by v tom momente nedokázal popísať slovami.

„Podďte za mnou, prosím,“ požiadal ho muž a zaviedol ho do svojej pracovne, aby prebrali podrobnosti, keď už tu mal nejakého aurora.

James tak získal informácie z prvej ruky a mohol zahájiť pátranie po Greybackovi, ktorý si tej voľnosti evidentne veľa neužije, lebo za to napadnutie a ublíženie na zdraví s trvalými následkami mu hrozil pomerne vysoký trest.

Lenže, keď sa vrátil na oddelenie, otec tam stále nebol. Poslal mu naliehavú správu po svojom patronusovi, aby sa ozval, ale zo strohej a stručnej odpovede veľmi múdry neostal. Iba ak pokojný, že je jeho otec v poriadku.

ooo xxx ooo

Harry sa čudoval, že mu to neprišlo na um skôr. Ale v poslednom čase nebol vo svojej koži a nemal kedy premýšľať o taľafatkách. I keď... v tomto prípade pomerne dôležitých.

Díval sa na malý balíček zabalený v papieri a previazanom obyčajným motúzkom, ktorý preňho v tejto chvíli znamenal viac, než si dokázal niekedy pomyslieť. Hrýzol si spodnú peru, ale jeho ústa sa stáčali v nepatrnom úsmeve.

Ani Draco nič nechápal. Zatiaľ. Iba sa naňho spýtavo díval a nervózne postával obďaleč.

„Prezradíš mi konečne, čo to máš?“

Harry prikývol. „Riešenie nášho problému, láska. Aspoň myslím.“

„Ako to? Nerozumiem.“

Harry sa zachechtal. Cítil sa doslova blažene. Akoby mu z pliec spadlo nejaké ohromne ťažké bremeno.

„Toto som dostal krátko po Dumbledorovej smrti darom,“ usmial sa na svojho milého ako slniečko. „Nemusíš ma premeniť a viem, že by si to nikdy ani nespravil. Nemusíme premýšľať nad iným spôsobom ako ostať spolu trochu viac, než len ďalších päťdesiat, či sto rokov bez toho, aby som na rozdiel od teba rýchlo zostarol.“

Draco sa stále tváril máličko zmätene, i keď začínal niečo tušiť. „Harry, čo tým chceš povedať?“ Báľ sa dúfať. Nádej už stratil dávno a bolo ťažké znova ju v sebe nájsť a vôbec zapáliť.

Pristúpil ku kuchynskému pultu a dal sa rozbaľovať balíček, než malú škatuľku neotvoril a nevybral z nej malý flakónik. Pre dvoch by to sotva stačilo, ale pre jedného na nejakých pár desiatkov rokov toho bolo až-až.

„Toto tu je dar od Nicholasa Flamela. Myslím, že ho v našej situácii nemôžem využiť lepšie, čo povieš?“

Draco sa rozochvene pousmial a konečne k nemu ako v mrákotách pristúpil. Objal ho okolo pása a prikývol, dívajúc sa očarene na Elixír života, ktorý skutočne mohol vyriešiť ich... problém. Hoci on tak Harryho vzhľad vďaka plynúcemu času nevnímal. Preňho bol tento muž príťažlivý hádam viac, než predtým a nič to nezmenilo na fakte, že po ňom túži, nech už má osemnásť, alebo stotri.

„Tak dobre,“ zamrmal a opatrne ho odzátkoval. Privoňal k jemne ružovkastej tekutine a s hlbokým nádychom a východom upil prvý dúšok. Vo flakóniku ostalo ešte trošku, ale zaváhal. Zazátkoval ho a odložil opatrne nazad na mäkkú zamatovú výstelku.

„Nedopiješ to?“

Harry pokrútil hlavou. „Nie, že by som nechcel, ale uvidíme, čo spraví táto dávka. Ten zvyšok si nechám na neskôr. Odložím ho späť do trezora. Súhlasíš?“

„Isteže.“

Harry sa usmial a prikývol. „A čo tá spoločná rodinná večera? Povedal si, že o tom popremýšľaš,“ pripomenul mu.

„Aj som, ale najprv... keď už máš dnes to voľno...“ začal Draco a pustil sa do rozopínania jeho gombíkov na košeli, „čo tak ho nejako adekvátne využiť?“

Harry sa rozosmial a objal ho okolo pása. „Nie som proti, vôbec.“ V mihu ich premiestnil do spálne, aby mohli pokračovať tam, kde Draco prestal, než nimi neprijemne pri tom presune trhlo.

Harry mal pocit, že dokáže objať celý svet. Len vďaka nemu a jeho bozkom. Bláznil z nich a bláznil po nich. Nikdy sa nenašiel iný človek, ktorý by ho dokázal už len bozkom doviest' na pokraj šialenstva a on si to patrične vychutnával a užíval.

Dracovo telo bolo ako sen. Na prvý pohľad sa zdalo jemné a krehké ako z porcelánu, ale bolo pružné a pod jemnou pokožkou sa mu napriek všetkej pochybnosti črtali svaly.

Miloval jeho chuť, vôňu i to, čo s ním dokázal. Pri ňom si pripadal hriechne príťažlivý, nekonečne žiadúci a stačilo, aby sa ho plavovlasý muž dotkol a on sa zmenil na roztúženú kôpku zobrajúcu o viac z neho. Pociť, že sa ho nedokáže nasýtiť nepoľavoval, ale silnel každým jeho novým dotykcom.

Mal dojem, akoby ho Draco ochutnával. Zakaždým mu to dokázalo vyraziť dych, pretože bol, kým bol a stačilo málo, aby sa ich milovanie zvrhlo na drámu. Ale Draco ho miloval a Harry vedel, že by mu v skutočnosti nikdy neublížil, ani keby chcel. Sám mu to dokázal v tú noc, keď ho musel doslova uprosiť, aby sa z neho napil.

Draco sa nad ním nadvihol na lakťoch a pozrel naňho. Bol to pohľad pre bohov. Mať pod sebou takého dokonalého chlapa, navyše muža, ktorého miloval... Harry bol dokonale vyvinutý, silný a výkonný, a jemu sa páčilo, ako pod jeho dotykcom celý horel.

Položil mu ruky na predlaktia a uprene sa naňho zadíval tými zelenými očami, ktoré tak zbožňoval. Boli dychtivé a elektrizujúce. A v tých rukách bolo toľko sily a energie a on dúfal, že dnes len tak skoro neskončia. Nehodlal mu to dovoliť.

Chytil mu tvár do dlaní a prudko ho pobozkal. Chcel, aby vedel, koľko vášne sa v ňom ukrýva a aby pochopil moc jeho bláznivej túžby, ktorá po ňom prahla. Nikdy v živote nebol taký vzrušený ako teraz, keď sa k nemu tak divo tisol a všetky hormóny v tele mu bublali ako sopka. Nikdy v živote nevnímal žiadneho milenca tak náruživito ako jeho.

Merlin, asi si boli vážne súdení!

Jeho jazyk vyhládal ten Harryho a ešte viac sa pritlačil k štíhlemu stvrdnutému telu, dokonale vypracovanému. Cítil ako sa mu hroty jeho bradaviek obtreli o hrud' a páčilo sa mu i to, že sa ukrývali v hustom mäkkom ochlpení.

Harry mal dojem, že horí a zaplavuje ho slasť už len pri pomyslení, že ho má v sebe. Celý sa chvel od nedočkavosti a od túžby, ktorá mu zatemňovala myseľ. A najmä teraz, keď Draco skĺzol po jeho tele, aby jeho ruku vystriedali tie talentované ústa. Bola to tá najerotickejšia chvíľa, keď sa teplo jeho kože miešalo s chladným vzduchom a Dracovými horúcimi dotykmi i vlhkosťou jeho úst.

Tmavovlasý auror si pripadal totálne bezmocný. Pokrčil nohy v kolenách a pohol bedrami k tým zmyselne dráždivým ústam. Tak veľmi mu chcel naznačiť, že po ňom túži, ale slová sa mu v ústach nechceli sformulovať a všetko, čo dokázal bolo vydávať akési nezrozumiteľné zvuky a stony.

Asi mal šťastie, že jeho milenec bol rovnako nadržaný ako on, pretože ho v nasledujúcej chvíli bez varovania vyplnil. Harry zasyčal a doširoka roztvoril oči. Upreli sa do tých jeho, karmínových. To, čo v nich videl ho donútilo rozochvieť sa ešte viac. Zbadal v nich nenásytnú túžbu. Neodbytnú, nekojiteľnú.

Ale ešte viac šokujúcejšie bolo, že sa k nemu milenec sklonil, ústami sa vpil do jeho krku, aby precítil samotný tep jeho srdca. Jazykom láskal a dráždil jeho vláčnu pokožku, kým Harry bol schopný akurát tak držať sa jeho ramien.

Draco si na ňom dával vážne záležať. Akoby sa domáhal každej bunky jeho tela a robil to čertovsky dobre. Ten muž lízal a sal úžasne. Ako jeho malý slizolinský bôžik toho najúžasnejšieho sexu.

Potom odrazu spomalil svoje tempo a vzal ho za ruku. Najprv sa chvíľu hral s jeho prstami, cmúľal ich, než mu nenaviedol ruku medzi ich telá.

„Dotkni sa ma. Chcem, aby si cítil, keď do teba vnikám, láska.“

Bolo to šialené a intímne, a nemravné, ale poslúchol, keď si siahal k slabinám medzi doširoka roztiahnuté nohy, i keď ho nemohol necítiť, pretože Draco bol v ňom, mohutný a silný, kým on sa nad ním nahrbil a zrýchlil tempo svojho vnikania, prirážajúc v takom šialenom rytme, až Harrymu nadskakovala hlava a od slasti sa mu zatmievalo pred očami.

Už i tak videl svet rozmazane, takže sa sústredil na Draca a jeho tvár. Upriamenú výlučne naňho. Nebol to len telesný akt. Nemohol byť. Bolo to príliš krásne, príliš dokonalé, aby to ostalo len pri tom. Mal neklamný dojem, že tvoria jeden dokonalý celok. On a Draco.

O pár sekúnd neskôr prudko zaklonil hlavu a vykrikoval, keď sa roztriasol v jeho náručí. Draco ustal, aby mu doprial čas na to, než sa trocha spamätá, ale neprestal sa ho zmyselne, dráždivo dotýkať. Harry ho v sebe stále cítil a vedel, že ešte nemá dosť. Stále bol tvrdý.

Harry ho chytil za zadok, kým on mu jemne hrýzol čeľusť a rukami hladil spotené telo.

Trochu sa z neho povytiahol, prevrátil ho na bok a zaujal inú polohu. Dokonca ho vzal za ruku a svoje vnikanie spomalil. Bolo to nesmierne nežné a maximálne vzrušujúce. Draco ho držal za bok, hladil mu vyšpúlený zadok a občas mu zablúdil medzi nohy, aby vzal do dlane jeho ochabnutú pýchu.

Harry sa znova rozvzdychal, pripravený užiť si nový zážitok.

ooo xxx ooo

Za oknami spálne sa spustilo husté mrholenie, ale on si to sotva uvedomoval. Ležal na posteli stočený na bledom tele svojho milenca. Omámený milovaním, ktoré mu pripadalo krásne neokonečné. Strávili v posteli viac, než dve hodiny.

Viac, než dve hodiny mu Draco dokazoval svoju lásku, túžbu i vášeň. Nemohol si želať viac. Teraz už sotva.

Cítil ako ho slizolinčan jemne hladí po chrbte a jeho prsty zmyselne kľžu hore-dolu po jeho chrbtici. Boli spotení a obaja boli cítiť pižmom. Sexom. A ani jednému to neprekážalo. Dokonca nepovažovali za potrebné zmyť zo svojich tiel zvyšky dôkazov po milovaní.

Harry si povzdychol, trochu sa pohol a oprel sa hlavou o jeho plece. Draco sa k nemu automaticky naklonil a ukradol si ďalší bozk z tých nádherne opuchnutých pier.

„Chcem ťa,“ zamrmlal tmavovlasý auror.

„To aj ja teba, ver mi,“ zavrčal a pohol bedrami k nemu tak, aby pochopil, na čo naráža.

Harry sa nad tým gestom zháčil. „Ty zasa môžeš?“

„Máme čo doháňať, láska,“ vysvetlil Draco nevinne, nad čím sa Harry rozosmial.

„Nemyslel som to takto,“ vysvetlil, keď jeho najväčšie pobavenie ustalo.

„A ako?“

„Chcem si ťa vziať.“

To stručné oznámenie Draco na pár sekúnd umlčalo. „Vziať... ako... vziať? Máš na mysli... sobáš? Zväzok? Niečo konkrétne a... trvalé?“

„Presne tak. Niečo konkrétne a trvalé.“

„Nie je to trochu prirýchlo?“ staral sa Draco s opatrnosťou v hlase.

Harry iba nadvihol obočie. „Vyše dvadsať rokov odluky sa ti vidí málo? Nechcem čakať viac, než musím. Myslím, že mám netrpezlivosť v génoch.“

„Evidentne máš v génoch viac,“ dodal Draco s potuteľným úsmevom a natiahol sa po jeho ľavú ruku, aby si s ním preplietol prsty, pričom sa na ňu skúmavo zadíval. „Myslím, že sa náš dedičný zásnubný prsteň bude na tvojom prsteníku skvele vynímať. A smaragd ti pôjde k očiam. Ani ja nechcem čakať. Si môj, Harry James Potter. A budeš mojím už navždy.“

Znova si od neho ukradol bozk, absolútne majetnícky a chlípny, čo Harrymu vzalo dych.

„A čo tá rodinná večera?“ domáhal sa odpovede.

„Nejako to zvládneme. Ale nie skôr, kým si nestanovíme termín a kým ich nepresvedčím, že neskončíš napriek môjmu sľubu na mojom jedálničku. Si za?“

„Samozrejme.“

Usmial sa a nechal sa tým pôvabným telom zatlačiť do perín. Stále nemal poňatia, kam ich život zavedie, ale čo na tom záležalo, keď boli spolu? A ak sa jeho rodina dozvedie o tom, že užil Elixír života, ktorý mu predĺži ten jeho smrteľný život a zabezpečí, že nebudú hľadať inú cestu, či možnosť, ako zostať spolu o niečo dlhšie... Harry si bol istý, že to dopadne dobre.

Takže zatvoril oči, položil sa do toho nového bozku a konečne sa rozhodol prevziať kontrolu nad milovaním tentoraz on. Bol rozhodnutý donútiť Draca kričať od slasti a pôžitku. Chcel ho ochutnať a podrobiť si ho tým najprirodzenejším spôsobom.

Draco sa pod ním rozochvene pousmial. Akoby mu čítal myšlienky. Natiahol sa po ňom a pritiahol si jeho ústa k bozku.

Tú podivnú prosbu, s ktorou za Harrym prišiel už vypustil z hlavy. Harry sa o to postaral. A musel uznať, že tento život sa mu už nevidel taký bezútešný. Nie, ak ho bude zdieľať s týmto mužom.

Napokon, veď po ničom inom nikdy ani netúžil.

Koniec